

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 26ης Σεπτεμβρίου 2018^{*i}

«Ανταγωνισμός – Συμπράξεις – Παράλληλο εμπόριο φαρμάκων – Συμφωνία που διακρίνει μεταξύ των τιμών που χρεώνονται για μεταπώληση στην Ισπανία και των τιμών που χρεώνονται σε περίπτωση εξαγωγής σε άλλα κράτη μέλη – Αίτηση επανεξέτασης καταγγελίας μετά την έκδοση αποφάσεων του Δικαστηρίου και του Γενικού Δικαστηρίου – Άρθρο 266 ΣΛΕΕ – Απόρριψη καταγγελίας – Έλλειψη συμφέροντος της Ένωσης – Παύση της αντίθετης προς τον ανταγωνισμό συμπεριφοράς – Απουσία συνεχιζόμενων αντίθετων αποτελεσμάτων – Εξέταση της υπόθεσης από αρχή ανταγωνισμού κράτους μέλους – Υποχρεώσεις ως προς τη διερεύνηση καταγγελίας – Άρθρο 105 ΣΛΕΕ – Άρθρο 7 του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 – Διαδικαστικά δικαιώματα καταγγέλλοντος – Υποχρέωση αιτιολογήσεως»

Στην υπόθεση T-574/14,

European Association of Euro-Pharmaceutical Companies (EAEPC), με έδρα τις Βρυξέλλες (Βέλγιο), εκπροσωπούμενη από τους J. L. Buendía Sierra, L. Ortiz Blanco, Á. Givaja Sanz και M. Araujo Boyd, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από την F. Castilla Contreras και τους F. Jimeno Fernández και C. Vollrath,

καθής,

υποστηριζόμενης από

την **GlaxoSmithKline plc**, με έδρα το Brentford (Ηνωμένο Βασίλειο),

και

την **GlaxoSmithKline SA**, με έδρα τη Μαδρίτη (Ισπανία),

εκπροσωπούμενες αρχικά από τους I. S. Forrester, QC, και Α. Κομνηνό, δικηγόρο, στη συνέχεια, από τον Α. Κομνηνό,

παρεμβαίνουσες,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

με αντικείμενο προσφυγή, δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, με την οποία ζητείται η ακύρωση της απόφασης C(2014) 3654 τελικό της Επιτροπής, της 27ης Μαΐου 2014, με την οποία απορρίφθηκε η καταγγελία της προσφεύγουσας σχετικά με παράβαση του άρθρου 101 ΣΛΕΕ από την Glaxo Wellcome SA (υπόθεση COMP/AT.36957 – Glaxo Wellcome),

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους Η. Kanninen, πρόεδρο, Κ. Ηλιόπουλο (εισηγητή) και L. Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín, δικαστές,

γραμματέας: C. Heeren, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζήτησης της 4ης Απριλίου 2017,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Η προσφεύγουσα, European Association of Euro-Pharmaceutical Companies (EAEPIC), είναι ευρωπαϊκή ένωση η οποία εδρεύει στις Βρυξέλλες (Βέλγιο) και εκπροσωπεί τα συμφέροντα των ανεξάρτητων εταιριών που δραστηριοποιούνται στον τομέα των εξαγωγών ή των εισαγωγών και της ανασυσκευασίας φαρμακευτικών προϊόντων εντός του Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου (ΕΟΧ).
- 2 Η GlaxoSmithKline SA, πρώην Glaxo Wellcome SA, είναι ισπανική εταιρία με έδρα τη Μαδρίτη (Ισπανία) και κύρια δραστηριότητα την ανάπτυξη, την παρασκευή και την εμπορία φαρμάκων στην Ισπανία. Η GlaxoSmithKline plc, μητρική της GlaxoSmithKline SA (στο εξής, από κοινού: GSK ή παρεμβαίνουσες), εδρεύει στο Brentford (Ηνωμένο Βασίλειο) και είναι ένας από τους σημαντικότερους παραγωγούς φαρμακευτικών προϊόντων παγκοσμίως.

Αρχική διοικητική διαδικασία

- 3 Στις 6 Μαρτίου 1998 η Glaxo Wellcome SA κοινοποίησε στην Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων τους νέους της γενικούς όρους πώλησης προς τους χονδρεμπόρους που έχουν αδειοδοτηθεί στην Ισπανία (στο εξής: συμφωνία), προκειμένου να λάβει αρνητική πιστοποίηση βάσει του άρθρου 2 του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων [85 και 86 της Συνθήκης ΕΚ, εν συνεχεία άρθρων 81 και 82 της Συνθήκης ΕΚ και νυν άρθρων 101 και 102 ΣΛΕΕ] (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25), ή, επικουρικώς, ατομική απαλλαγή βάσει του άρθρου 4 του ίδιου κανονισμού, ο οποίος έχει πλέον καταργηθεί με τον κανονισμό (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα 81 και 82 [ΕΚ] (νυν άρθρα 101 και 102 ΣΛΕΕ) (ΕΕ 2003, L 1, σ. 1). Με επιστολή της 28ης Ιουλίου 1998 η Glaxo Wellcome plc, μητρική εταιρία της Glaxo Wellcome SA, υπέβαλε συμπληρωματική κοινοποίηση στην Επιτροπή, εφιστώντας την προσοχή της Επιτροπής σε παράγοντες που επηρέαζαν τις δραστηριότητές της και τις δραστηριότητες των θυγατρικών της σε ολόκληρη την Ευρωπαϊκή Ένωση και δεν αφορούσαν ειδικά τη δραστηριότητα της Glaxo Wellcome.
- 4 Η συμφωνία αφορούσε 82 φάρμακα που προορίζονταν προς πώληση στους χονδρεμπόρους που είναι εγκατεστημένοι στην Ισπανία, με τους οποίους η GSK διατηρούσε εμπορικές σχέσεις. Οι εν λόγω χονδρέμποροι μπορούσαν να μεταπωλήσουν τα φάρμακα αυτά είτε στα νοσοκομεία και τα φαρμακεία της Ισπανίας είτε σε άλλα κράτη μέλη. Το άρθρο 4 της συμφωνίας διέκρινε, ωστόσο, μεταξύ της τιμής

που χρεώνεται στους χονδρεμπόρους για τα φάρμακα που προορίζονται για μεταπώληση στην εθνική αγορά και αυτής που χρεώνεται για τα φάρμακα που προορίζονται για εξαγωγή. Η συμφωνία υπεγράφη από την GSK και 75 χονδρεμπόρους, τέθηκε σε ισχύ στις 9 Μαρτίου 1998 και ανεστάλη από το Tribunal de Defensa de la Competencia (Δικαστήριο υποθέσεων ανταγωνισμού, Ισπανία) στις 16 Οκτωβρίου 1998.

- 5 Στις 19 Ιανουαρίου 1999 η προσφεύγουσα υπέβαλε καταγγελία στην Επιτροπή βάσει του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 (στο εξής: καταγγελία του 1999), με την οποία ζητούσε από την Επιτροπή να μη χορηγήσει αρνητική πιστοποίηση ή απαλλαγή και να διατάξει την GSK να παύσει την πολιτική τιμών που προβλεπόταν από τη συμφωνία. Η προσφεύγουσα κατέληγε στο συμπέρασμα ότι αυτό το καθεστώς διπλής τιμολόγησης που προβλεπόταν από τη συμφωνία αποτελούσε έμμεση απαγόρευση εξαγωγών και μέσο στεγανοποίησης της αγοράς κατά παράβαση του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ και δεν μπορούσε να τύχει καμίας απαλλαγής βάσει του άρθρου 101, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ.
- 6 Στις 8 Μαΐου 2001 η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση 2001/791/ΕΚ σχετικά με διαδικασία βάσει του άρθρου 81 της συνθήκης ΕΚ [Υποθέσεις: IV/36.957/F3 Glaxo Wellcome (κοινοποίηση), IV/36.997/F3 Aseprofar και Fedifar (καταγγελία), IV/37.121/F3 Spain Pharma (καταγγελία), IV/37.138/F3 BAI (καταγγελία) και IV/37.380/F3 ΕΑΕΡC (καταγγελία)] (ΕΕ 2001, L 302, σ. 1, στο εξής: απόφαση του 2001), κατά την οποία η κοινοποιηθείσα συμφωνία είχε ως σκοπό και ως αποτέλεσμα τον περιορισμό του ανταγωνισμού κατά την έννοια του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ. Κατά το άρθρο 1 της απόφασης αυτής η Glaxo Wellcome «παρέβη το άρθρο 81 παράγραφος [101], παράγραφος 1, [ΣΛΕΕ] συνάπτοντας συμφωνία με τους ισπανούς χονδρεμπόρους βάσει της οποίας διαχωρίζονται οι τιμές που χρεώνονται στους χονδρεμπόρους σε περίπτωση εγχώριας μεταπώλησης φαρμάκων των οποίων τα έξοδα επιστρέφονται προς φαρμακεία ή νοσοκομεία, από τις υψηλότερες τιμές που ισχύουν σε περίπτωση εξαγωγής σε άλλο κράτος μέλος». Το άρθρο 2 της απόφασης του 2001 όριζε ότι οι κοινοποιηθέντες όροι πώλησης δεν πληρούν τις προϋποθέσεις απαλλαγής που προβλέπονται στο άρθρο 101, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ. Τέλος, τα άρθρα 3 και 4 της απόφασης του 2001 διατάσσουν την Glaxo Wellcome, αντιστοίχως, να «θέ[σει] αμέσως τέρμα στην παράβαση που αναφέρεται στο άρθρο 1» και να γνωστοποιήσει στην Επιτροπή τα μέτρα που έλαβε προς τούτο.

Διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και του Δικαστηρίου

- 7 Στις 23 Ιουλίου 2001 η GlaxoSmithKline Services Unlimited, πρώην Glaxo Wellcome plc, άσκησε προσφυγή για την ακύρωση της απόφασης του 2001. Η προσφεύγουσα της παρούσας δίκης παρενέβη υπέρ της Επιτροπής.
- 8 Με απόφαση της 27ης Σεπτεμβρίου 2006, GlaxoSmithKline Services κατά Επιτροπής (T-168/01, στο εξής: απόφαση στην υπόθεση T-168/01, ΕU:T:2006:265), το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή στο μέτρο που αφορούσε το άρθρο 1 της απόφασης του 2001. Έκρινε, επ' αυτού, ότι, παρότι το κύριο συμπέρασμα της Επιτροπής ότι το άρθρο 4 της συμφωνίας έχει ως αντικείμενο τον περιορισμό του ανταγωνισμού είναι εσφαλμένο, η GlaxoSmithKline Services δεν κατόρθωσε να ανατρέψει το επικουρικό συμπέρασμα της Επιτροπής ότι το άρθρο αυτό της συμφωνίας είχε ως αποτέλεσμα τον περιορισμό του ανταγωνισμού και, ως εκ τούτου, ήταν αντίθετο προς το άρθρο 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ (απόφαση στην υπόθεση T-168/01, σκέψεις 147 και 194). Αντιθέτως, το Γενικό Δικαστήριο έκανε δεκτή την προσφυγή στο μέτρο που αφορούσε τα άρθρα 2 έως 4 της απόφασης του 2001 και ακύρωσε τα άρθρα αυτά, με την αιτιολογία ότι η Επιτροπή δεν είχε εξετάσει επαρκώς αν πληρούνταν οι προϋποθέσεις του άρθρου 101, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ (απόφαση στην υπόθεση T-168/01, σκέψεις 308 και 316 έως 318).
- 9 Η GlaxoSmithKline Services, η Επιτροπή και η προσφεύγουσα, με τις αιτήσεις αναιρέσεως που άσκησαν, ζήτησαν από το Δικαστήριο τη μερική αναίρεση της απόφασης που εκδόθηκε στην υπόθεση T-168/01.

- 10 Με απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2009, GlaxoSmithKline Services κ.λπ. κατά Επιτροπής (C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P, στο εξής: απόφαση στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P, EU:C:2009:610), κατά πρώτον, το Δικαστήριο δεν έκανε δεκτή τη συλλογιστική του Γενικού Δικαστηρίου, επικυρώνοντας το συμπέρασμα στο οποίο είχε καταλήξει η Επιτροπή στην απόφαση του 2001 ότι η συμφωνία είχε ως αντικείμενο τον περιορισμό του ανταγωνισμού κατά παράβαση του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ. Ωστόσο, το Δικαστήριο έκρινε ότι το νομικό σφάλμα του Γενικού Δικαστηρίου δεν μπορούσε να επισύρει την αναίρεση της απόφασής του, στο μέτρο που στην απόφαση αυτή είχε κριθεί ότι η συμφωνία ήταν αντίθετη προς το άρθρο 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ (απόφαση στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P, σκέψεις 64 έως 67). Κατά δεύτερον, το Δικαστήριο επικύρωσε το συμπέρασμα του Γενικού Δικαστηρίου ότι η Επιτροπή δεν προέβη σε πλήρη εξέταση των επιχειρημάτων της GlaxoSmithKline Services σχετικά με την απαλλαγή βάσει του άρθρου 101, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ (απόφαση στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P, σκέψεις 68 έως 168). Ως τούτου, το Δικαστήριο απέρριψε τις αιτήσεις αναίρεσως.

Διαδικασία ενώπιον της Επιτροπής μετά την έκδοση της απόφασης στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P

- 11 Στις 26 Ιανουαρίου 2010 η GSK ανακάλεσε επισήμως την από 6 Μαρτίου 1998 αίτηση για αρνητική πιστοποίηση ή ατομική απαλλαγή, για λόγους οικονομίας της διαδικασίας και προκειμένου να αποτραπεί περιττή απώλεια χρόνου και πόρων, υπογραμμίζοντας ότι η κοινοποίηση της συμφωνίας είχε πραγματοποιηθεί το 1998, ότι δεν χρησιμοποίησε έκτοτε το τιμολογιακό σύστημα στην Ισπανία και ότι οι συνθήκες της αγοράς είχαν μεταβληθεί σημαντικά.
- 12 Μετά την έκδοση της απόφασης στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P η Επιτροπή πραγματοποίησε συναντήσεις με την προσφεύγουσα και άλλους ενδιαφερομένους, ήρθε σε επαφή με τις ισπανικές αρχές, εξέτασε νέες παρατηρήσεις της προσφεύγουσας και, στις 24 Ιανουαρίου 2012, κίνησε έρευνα για τις καταγγελλόμενες πρακτικές διπλής τιμολόγησης από επιχειρήσεις άλλες πέραν της GSK (υπόθεση AT.39973 – Συστήματα τιμολόγησης για τη διανομή φαρμάκων στην Ισπανία).
- 13 Με επιστολή της 9ης Απριλίου 2013 η προσφεύγουσα ζήτησε από την Επιτροπή, βάσει του άρθρου 265 ΣΛΕΕ, να «εκδώσει απόφαση επί της [καταγγελίας του 1999] και να εκπληρώσει την υποχρέωση που υπέχει να επανεξετάσει την υπόθεση Glaxo, όπως διετάχθη από τα ευρωπαϊκά δικαστήρια».
- 14 Με επιστολή της 6ης Ιουνίου 2013, η Επιτροπή ενημέρωσε την προσφεύγουσα, σύμφωνα με το άρθρο 7 του κανονισμού (ΕΚ) 773/2004 της Επιτροπής, της 7ης Απριλίου 2004, σχετικά με τη διεξαγωγή από την Επιτροπή των διαδικασιών δυνάμει των άρθρων [101] και [102 ΣΛΕΕ] (ΕΕ 2004, L 123, σ. 18), σχετικά με την πρόθεσή της να απορρίψει την καταγγελία του 1999. Στις 5 Ιουλίου 2013, κατόπιν αιτήματος που είχε υποβάλει η προσφεύγουσα στις 19 Ιουνίου 2013, η Επιτροπή της έδωσε πρόσβαση στα έγγραφα στα οποία στηριζόταν η προσωρινή της αξιολόγηση, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 8, παράγραφος 1, του κανονισμού 773/2004.
- 15 Με επιστολή της 18ης Ιουλίου 2013 η προσφεύγουσα υπέβαλε τις παρατηρήσεις της απαντώντας στην από 6 Ιουνίου 2013 επιστολή της Επιτροπής και υποστήριξε ότι η Επιτροπή έπρεπε να συνεχίσει την έρευνά της.
- 16 Στις 11 Σεπτεμβρίου και στις 3 Οκτωβρίου 2013 η Επιτροπή συνάντησε εκπροσώπους της προσφεύγουσας, προκειμένου να συζητήσει τη θέση και τα επιχειρήματα που είχαν εκτεθεί στην από 6 Ιουνίου 2013 επιστολή της.

Προσβαλλόμενη απόφαση

- 17 Με την απόφαση C(2014) 3654 τελικό της 27ης Μαΐου 2014 (υπόθεση COMP/AT.36957 – Glaxo Wellcome) (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), η Επιτροπή απέρριψε την καταγγελία του 1999, βάσει του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 773/2004, λόγω έλλειψης επαρκούς συμφέροντος της Ένωσης για τη συνέχιση της έρευνας επί των καταγγελλθεισών παραβάσεων. Η Επιτροπή, αφού υπενθύμισε, στις αιτιολογικές σκέψεις 19 έως 22 της προσβαλλόμενης απόφασης, ότι κατά την εξέταση των καταγγελιών έχει διακριτική ευχέρεια η οποία της επιτρέπει να απορρίπτει καταγγελία, μεταξύ άλλων, λόγω έλλειψης επαρκούς συμφέροντος της Ένωσης για τη συνέχιση της εξέτασης της υπόθεσης, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η καταγγελία του 1999 έπρεπε να απορριφθεί, βάσει των ακόλουθων θεωρήσεων.
- 18 Κατά πρώτον, στις αιτιολογικές σκέψεις 24 και 25 της προσβαλλόμενης απόφασης η Επιτροπή ανέφερε ότι η επίμαχη συμπεριφορά είχε παύσει ήδη από τις 16 Οκτωβρίου 1998 και ότι δεν προέκυπτε από κανένα στοιχείο της δικογραφίας και των πραγματικών περιστατικών και επιχειρημάτων που προβλήθηκαν από την προσφεύγουσα ότι η GSK είχε επαναφέρει ή σχεδίαζε να επαναφέρει το καθεστώς διπλής τιμολόγησης στην Ισπανία.
- 19 Κατά δεύτερον, στην αιτιολογική σκέψη 26 της προσβαλλόμενης απόφασης η Επιτροπή επισήμανε ότι δεν εξακολουθούν να υφίστανται αποτελέσματα των καταγγελλθεισών παραβάσεων. Ειδικότερα, η Επιτροπή ανέφερε ότι δεν προέκυπτε από κανένα αποδεικτικό στοιχείο ότι από την αναστολή της συμφωνίας της 16ης Οκτωβρίου 1998 περιορίστηκε η ικανότητα των Ισπανών χονδρεμπόρων να εξαγάγουν τα 82 φάρμακα που αφορούσε η συμφωνία. Περαιτέρω, η Επιτροπή εκτίμησε ότι δεν ήταν πιθανό να εξακολουθούν να υφίστανται αποτελέσματα, λαμβανομένου επίσης υπόψη ότι οι πρακτικές αυτές διήρκεσαν μόλις επτά μήνες, ήτοι από τις 9 Μαρτίου μέχρι τις 16 Οκτωβρίου 1998. Η Επιτροπή επισήμανε, επίσης, στην αιτιολογική σκέψη 27 της προσβαλλόμενης απόφασης, ότι δεν υπήρχε αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της συμπεριφοράς της στη συγκεκριμένη υπόθεση και την υιοθέτηση τιμολογιακών πρακτικών από άλλους παρασκευαστές στην Ισπανία.
- 20 Κατά τρίτον, η Επιτροπή εκτίμησε, στις αιτιολογικές σκέψεις 39 έως 41 της προσβαλλόμενης απόφασης, ότι η υπόθεση μπορούσε να αχθεί ενώπιον των εθνικών αρχών, παρατηρώντας, συγχρόνως, ότι δεν είχε αποδειχθεί ότι τα δικαιώματα της προσφεύγουσας είχαν προστατευθεί ανεπαρκώς από τις εθνικές αρχές του ανταγωνισμού και από τα εθνικά δικαστήρια.
- 21 Κατά τέταρτον και τελευταίο, στις αιτιολογικές σκέψεις 42 έως 47 της προσβαλλόμενης απόφασης η Επιτροπή θεώρησε, απαντώντας στα επιχειρήματα της προσφεύγουσας, ότι δεν όφειλε να εκδώσει νέα απόφαση υπό το πρίσμα των αποφάσεων που εκδόθηκαν στην υπόθεση T-168/01 και στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P και βάσει του άρθρου 266 ΣΛΕΕ, εξετάζοντας αν η συμφωνία πληρούσε τις προϋποθέσεις του άρθρου 101, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ. Η Επιτροπή υπογράμμισε, πρώτον, ότι η παράλειψη υπό την έννοια των άρθρων 265 και 266 ΣΛΕΕ συνίσταται στη μη λήψη απόφασης ή θέσης και όχι στην έκδοση πράξης διαφορετικής από αυτή που επιθυμούν οι ενδιαφερόμενοι, δεύτερον, ότι δεν μπορούσε να αποφανθεί επί ανακληθείσας αίτησης απαλλαγής, τρίτον, ότι δεν υποχρεούνταν να δώσει συνέχεια στην καταγγελία του 1999 λόγω της ακύρωσης της απόφασης του 2001 από το Δικαστήριο και, τέταρτον, ότι ο καταγγέλλων βάσει του άρθρου 7 του κανονισμού 1/2003 δεν έχει το δικαίωμα να απαιτεί από την Επιτροπή να εκδώσει απόφαση ως προς την ύπαρξη παράβασης.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 22 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου την 1η Αυγούστου 2014, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.
- 23 Η Επιτροπή κατέθεσε υπόμνημα αντικρούσεως στις 16 Οκτωβρίου 2014.

- 24 Με απόφαση του Προέδρου του Γενικού Δικαστηρίου της 28ης Οκτωβρίου 2014, η υπό κρίση υπόθεση ανατέθηκε σε εισηγητή δικαστή μέλος του έκτου τμήματος.
- 25 Η προσφεύγουσα κατέθεσε υπόμνημα απαντήσεως στις 19 Δεκεμβρίου 2014.
- 26 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 7 Ιανουαρίου 2015, η GSK ζήτησε να παρέμβει στην παρούσα διαδικασία προς στήριξη των αιτημάτων της Επιτροπής, σύμφωνα με το άρθρο 115 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου της 2ας Μαΐου 1991.
- 27 Η Επιτροπή κατέθεσε υπόμνημα ανταπαντήσεως στις 25 Φεβρουαρίου 2015.
- 28 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 10 Μαρτίου 2015, η προσφεύγουσα ζήτησε την εμπιστευτική μεταχείριση, έναντι της GSK, ορισμένων στοιχείων του δικογράφου της προσφυγής, του υπομνήματος αντικρούσεως και του υπομνήματος απαντήσεως, περιλαμβανομένων των παραρτημάτων.
- 29 Με διάταξη της 6ης Μαΐου 2015, ο πρόεδρος του έκτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου έκανε δεκτή την αίτηση παρεμβάσεως της GSK. Η GSK κατέθεσε υπόμνημα παρεμβάσεως στις 8 Ιουλίου 2015 και η Επιτροπή και η προσφεύγουσα κατέθεσαν τις παρατηρήσεις τους επί του υπομνήματος αυτού στις 8 και στις 9 Σεπτεμβρίου 2015 αντιστοίχως.
- 30 Με διάταξη της 9ης Νοεμβρίου 2015, ΕΑΕΡC κατά Επιτροπής (T-574/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:872), ο πρόεδρος του έκτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου έκανε δεκτό το αίτημα εμπιστευτικής μεταχείρισης έναντι της GSK.
- 31 Στις 18 Απριλίου 2016 η υπό κρίση υπόθεση ανατέθηκε σε νέο εισηγητή δικαστή, μέλος αρχικά του τρίτου τμήματος και εν συνεχεία, κατόπιν μεταβολής της σύνθεσης των τμημάτων του Γενικού Δικαστηρίου, μέλος του τέταρτου τμήματος, στο οποίο ως εκ τούτου ανατέθηκε η υπόθεση.
- 32 Κατόπιν πρότασης του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.
- 33 Οι διάδικοι αγόρευαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 4ης Απριλίου 2017.
- 34 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·
  - να καταδικάσει την Επιτροπή και τις παρεμβαίνουσες στα δικαστικά έξοδα.
- 35 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·
  - να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε στο πλαίσιο της παρέμβασης.
- 36 Οι παρεμβαίνουσες ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:
- να απορρίψει την προσφυγή·
  - να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων στα οποία υποβλήθηκαν στο πλαίσιο της παρέμβασης.

Σκεπτικό

- 37 Προς στήριξη της προσφυγής, η προσφεύγουσα προβάλλει τρεις λόγους ακυρώσεως. Με τον πρώτο λόγο προβάλλεται πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως κατά την εφαρμογή των άρθρων 266, 101 και 105 ΣΛΕΕ και του άρθρου 7 του κανονισμού 1/2003, ως προς την ερμηνεία των αποφάσεων στην υπόθεση T-168/01 και στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P, καθώς και παράβαση της υποχρέωσης αιτιολόγησης και προσβολή του δικαιώματος ακρόασης. Ο δεύτερος λόγος, ο οποίος προβάλλεται επικουρικός, στηρίζεται σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως και σε παράβαση της υποχρέωσης αιτιολόγησης όσον αφορά το συμφέρον της Ένωσης για τη συνέχιση της έρευνας καθώς και προσβολή του δικαιώματος ακρόασης. Ο τρίτος λόγος στηρίζεται, κατ' ουσίαν, σε ανεπαρκή αιτιολογία, στο μέτρο που η προσβαλλόμενη απόφαση δεν περιλαμβάνει ανάλυση ορισμένων πραγματικών και νομικών στοιχείων τα οποία προσκόμισε η προσφεύγουσα στην Επιτροπή μετά την έκδοση της απόφασης στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P.
- 38 Η Επιτροπή και η GSK αμφισβητούν το σύνολο των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως κατά την εφαρμογή των άρθρων 266, 101 και 105 ΣΛΕΕ και του άρθρου 7 του κανονισμού 1/2003, ως προς την ερμηνεία των αποφάσεων που εκδόθηκαν στην υπόθεση T-168/01 και στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P, καθώς και παράβαση της υποχρέωσης αιτιολόγησης και προσβολή του δικαιώματος ακρόασης

- 39 Με τον πρώτο λόγο ακυρώσεως η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή, απορρίπτοντας την καταγγελία του 1999, προέβη σε προδήλως εσφαλμένη εφαρμογή των άρθρων 266, 101 και 105 ΣΛΕΕ και του άρθρου 7 του κανονισμού 1/2003. Ισχυρίζεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση στηρίζεται επί της εσφαλμένης παραδοχής ότι οι αποφάσεις στην υπόθεση T-168/01 και στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P κηρύσσουν άκυρη την απόφαση του 2001, ενώ στην πραγματικότητα η απόφαση αυτή παραμένει εν μέρει έγκυρη, στο μέτρο που κρίνει ότι η συμφωνία είναι αντίθετη προς το άρθρο 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ. Συνεπώς, η Επιτροπή όφειλε να εφαρμόσει τις δικαστικές αυτές αποφάσεις, όχι «ερευνώντας εκ νέου σε βάθος τη βασιμότητα της καταγγελίας [του 1999]», όπως αναφέρει η Επιτροπή, αλλά συνεχίζοντας τη διοικητική διαδικασία από το σημείο στο οποίο μεσολάβησε η παρανομία, προκειμένου να εξετάσει αν η συμφωνία μπορούσε να λάβει απαλλαγή βάσει του άρθρου 101, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ. Επιπλέον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή, αφενός, παρέβη την κατ' άρθρο 296 ΣΛΕΕ υποχρέωση αιτιολόγησης, παραλείποντας να εξηγήσει για ποιο λόγο θεωρούσε «άκυρη» την απόφαση του 2001, και, αφετέρου, προσέβαλε το δικαίωμα ακρόασης της προσφεύγουσας, ως προς τα αποτελέσματα που πρέπει να αναγνωρισθούν στις αποφάσεις που εκδόθηκαν στην υπόθεση T-168/01 και στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P.
- 40 Η Επιτροπή και οι παρεμβαίνουσες υποστηρίζουν ότι ο πρώτος αυτός λόγος ακυρώσεως προβάλλεται αλυσιτελώς και ότι, εν πάση περιπτώσει, είναι αβάσιμος.

Επί του ζητήματος αν ο πρώτος λόγος ακυρώσεως προβάλλεται λυσιτελώς

- 41 Η Επιτροπή και οι παρεμβαίνουσες φρονούν ότι ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελής, στο μέτρο που τυχόν εσφαλμένη ερμηνεία των αποτελεσμάτων των αποφάσεων που εκδόθηκαν στην υπόθεση T-168/01 και στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P δεν θα μπορούσε να επηρεάσει τη νομιμότητα της προσβαλλόμενης απόφασης. Ειδικότερα, η απόρριψη της καταγγελίας του 1999 στηρίζεται αποκλειστικά και μόνο στη διακριτική ευχέρεια που διαθέτει η Επιτροπή κατά την εξέταση των καταγγελιών και, ως εκ τούτου, το επιχείρημα της προσφεύγουσας δεν θα μπορούσε να οδηγήσει από νομικής απόψεως στην

ακύρωση της απόφασης. Συγκεκριμένα, σκοπός της προσφεύγουσας δεν ήταν να αμφισβητήσει τη βασική εκτίμηση της Επιτροπής επί της οποίας στηρίζεται η προσβαλλόμενη απόφαση, δηλαδή την έλλειψη συμφέροντος της Ένωσης για τη συνέχιση της έρευνας.

- 42 Υπενθυμίζεται, προκαταρκτικώς, ότι, στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως, το ζήτημα αν προβάλλεται λυσιτελώς κάποιος λόγος ακυρώσεως αφορά το κατά πόσον ο λόγος αυτός, στην περίπτωση που είναι βάσιμος, είναι ικανός να επιφέρει την ακύρωση που επιδιώκει ο προσφεύγων (αποφάσεις της 21ης Σεπτεμβρίου 2000, ΕFMA κατά Συμβουλίου, C-46/98 P, ΕU:C:2000:474, σκέψη 38, και της 12ης Σεπτεμβρίου 2007, Prym και Prym Consumer κατά Επιτροπής, T-30/05, μη δημοσιευθείσα, ΕU:T:2007:267, σκέψη 127).
- 43 Εν προκειμένω, με τον πρώτο λόγο ακυρώσεως η προσφεύγουσα επικαλείται την υποχρέωση της Επιτροπής να σεβαστεί το διατακτικό των αποφάσεων στην υπόθεση T-168/01 και στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P προκειμένου να υποστηρίξει ότι η Επιτροπή, βάσει των διατάξεων των άρθρων 266, 101 και 105 ΣΛΕΕ και του άρθρου 7 του κανονισμού 1/2003, όφειλε να εξετάσει το ζήτημα αν πληρούνταν οι προϋποθέσεις απαλλαγής βάσει του άρθρου 101, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, με αποτέλεσμα να πρέπει, κατά μείζονα λόγο, να εξετασθεί η καταγγελία της επί της ουσίας. Με άλλα λόγια, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η κρίση της Επιτροπής ότι δεν συντρέχει λόγος να συνεχιστεί η έρευνα δεν είναι σύμφωνη με τις εν λόγω δικαστικές αποφάσεις. Αφενός, η Επιτροπή όφειλε να διορθώσει τις παρανομίες που προκλήθηκαν με την απόφαση του 2001 και διαπιστώθηκαν με τις εν λόγω δικαστικές αποφάσεις και, αφετέρου, δεν μπορούσε να περατώσει την έρευνα λόγω έλλειψης επαρκούς συμφέροντος της Ένωσης.
- 44 Συνεπώς, δεδομένου ότι η προσβαλλόμενη απόφαση στηρίζεται ακριβώς σε έλλειψη συμφέροντος της Ένωσης για τη συνέχιση της εξέτασης της καταγγελίας, σε περίπτωση που κριθεί βάσιμος, ο πρώτος αυτός λόγος είναι ικανός να επιφέρει την ακύρωση που επιδιώκει η προσφεύγουσα.
- 45 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι ο υπό εξέταση λόγος ακυρώσεως δεν μπορεί να απορριφθεί εξ αρχής ως αλυσιτελής. Ως εκ τούτου, πρέπει να εξετασθεί αν είναι βάσιμος.

Επί της βασιμότητας του πρώτου λόγου ακυρώσεως

- 46 Ο πρώτος λόγος ακυρώσεως αποτελείται, κατ' ουσίαν, από τρία σκέλη, τα οποία στηρίζονται, πρώτον, σε παράβαση του άρθρου 266 ΣΛΕΕ, δεύτερον, σε παράβαση των άρθρων 101 και 105 ΣΛΕΕ σε συνδυασμό με το άρθρο 7 του κανονισμού 1/2003 και, τρίτον, σε έλλειψη αιτιολογίας και προσβολή του δικαιώματος ακρόασης.

– Επί του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, με το οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 266 ΣΛΕΕ

- 47 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή παρέβη την υποχρέωση που είχε να λάβει κάθε αναγκαίο μέτρο για τη συμμόρφωση προς τις αποφάσεις στην υπόθεση T-168/01 και στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P, παραβιάζοντας, κατά συνέπεια, το άρθρο 266 ΣΛΕΕ. Κατά την προσφεύγουσα, η Επιτροπή ερμήνευσε τις εν λόγω δικαστικές αποφάσεις κατά τρόπο εσφαλμένο, θεωρώντας, πρώτον, ότι η απόφαση του 2001 ήταν κατ' ουσίαν «άκυρη», δεύτερον, ότι δεν «όφειλε να συνεχίσει την εξέταση της καταγγελίας λόγω της ακύρωσης της απόφασης εκ μέρους του Δικαστηρίου» και, τρίτον, ότι έπρεπε «να γίνει νέα εις βάθος εξέταση της βασιμότητας της καταγγελίας [του 1999]». Συγκεκριμένα, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι μετά την έκδοση των δικαστικών αυτών αποφάσεων, αφενός, η απόφαση του 2001 είχε ακυρωθεί μόνον εν μέρει, δεδομένου ότι δεν είχε ακυρωθεί το άρθρο 1 της απόφασης αυτής, με το οποίο διαπιστωνόταν παράβαση του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, και, αφετέρου, ότι η Επιτροπή

όφειλε μόνο να εκτιμήσει, βάσει των αποδεικτικών στοιχείων που είχαν ήδη προσκομισθεί από την GSK, αν η διαπιστωθείσα ως εκ του αντικειμένου παράβαση μπορούσε να λάβει απαλλαγή βάσει του άρθρου 101, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ.

- 48 Υπενθυμίζεται κατ' αρχάς, ότι, σύμφωνα με το άρθρο 266, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, το θεσμικό όργανο που είχε εκδώσει την ακυρωθείσα πράξη όφειλε να λάβει τα μέτρα που συνεπαγόταν η εκτέλεση της απόφασης στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P. Οι διατάξεις αυτές προβλέπουν κατανομή αρμοδιοτήτων μεταξύ της δικαστικής αρχής και της διοικητικής αρχής, κατά την οποία στο όργανο που εξέδωσε την ακυρωθείσα πράξη απόκειται να καθορίσει τα μέτρα που απαιτούνται για την εκτέλεση ακυρωτικής δικαστικής απόφασης (βλ. απόφαση της 5ης Σεπτεμβρίου 2014, *Éditions Odile Jacob* κατά Επιτροπής, T-471/11, EU:T:2014:739, σκέψη 55 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 49 Κατά πάγια νομολογία, οι ακυρωτικές αποφάσεις που εκδίδουν τα δικαιοδοτικά όργανα της Ένωσης αποκτούν, μόλις καταστούν απρόσβλητες, ισχύ δεδικασμένου. Το δεδικασμένο δεν καταλαμβάνει μόνον το διατακτικό της ακυρωτικής αποφάσεως, αλλά και το σκεπτικό που αποτελεί την απαραίτητη βάση του διατακτικού με το οποίο είναι, ως εκ τούτου, άρρηκτα συνδεδεμένο (βλ. απόφαση της 5ης Σεπτεμβρίου 2014, *Odile Jacob* κατά Επιτροπής, T-471/11, EU:T:2014:739, σκέψη 56 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 50 Εντούτοις, το δεδικασμένο καλύπτει μόνο τα πραγματικά και νομικά ζητήματα τα οποία επιλύθηκαν πράγματι ή οπωσδήποτε με τη δικαστική απόφαση (απόφαση της 19ης Φεβρουαρίου 1991, *Ιταλία* κατά Επιτροπής, C-281/89, EU:C:1991:59, σκέψη 14). Κατά συνέπεια, το άρθρο 266 ΣΛΕΕ δεσμεύει το θεσμικό όργανο που εξέδωσε την ακυρωθείσα πράξη μόνο στο μέτρο που είναι αναγκαίο για να διασφαλιστεί η εκτέλεση της ακυρωτικής απόφασης (απόφαση της 6ης Μαρτίου 2003, *Interporc* κατά Επιτροπής, C-41/00 P, EU:C:2003:125, σκέψη 30).
- 51 Περαιτέρω, η μερική ακύρωση πράξης του δικαίου της Ένωσης είναι δυνατή μόνον όταν τα στοιχεία των οποίων ζητείται η ακύρωση μπορούν να αποσπαστούν από την υπόλοιπη πράξη. Η προϋπόθεση αυτή δεν πληρούται όταν η μερική ακύρωση πράξης έχει ως αποτέλεσμα να μεταβάλλεται η ουσία της πράξης αυτής, όπερ πρέπει να εκτιμηθεί βάσει ενός αντικειμενικού κριτηρίου και όχι ενός υποκειμενικού κριτηρίου που συνδέεται με την πολιτική βούληση της αρχής που εξέδωσε την επίμαχη πράξη (βλ., επ' αυτού, απόφαση της 6ης Δεκεμβρίου 2012, *Επιτροπή* κατά *Verhuizingen Coppens*, C-441/11 P, EU:C:2012:778, σκέψη 38 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 52 Εξάλλου, η διαδικασία αντικατάστασης της ακυρωθείσας πράξης πρέπει να επαναλαμβάνεται από το σημείο κατά το οποίο εμφιλοχώρησε η παρανομία (βλ., επ' αυτού, απόφαση της 3ης Ιουλίου 1986, *Συμβούλιο* κατά *Κοινοβουλίου*, 34/86, EU:C:1986:291, σκέψη 47), δεδομένου ότι η ακύρωση πράξης δεν επηρεάζει κατ' ανάγκη τις προπαρασκευαστικές πράξεις (βλ., επ' αυτού, απόφαση της 13ης Νοεμβρίου 1990, *Fédesa* κ.λπ., C-331/88, EU:C:1990:391, σκέψη 34). Η ακύρωση πράξης με την οποία περατώνεται διοικητική διαδικασία που αποτελείται από διάφορα στάδια δεν συνεπάγεται κατ' ανάγκη την ακύρωση ολόκληρης της διαδικασίας που προηγήθηκε της έκδοσης της προσβληθείσας πράξης, ανεξαρτήτως του αν η αιτιολογία της ακυρωτικής δικαστικής απόφασης αφορά ουσιαστικούς ή διαδικαστικούς λόγους (βλ. απόφαση της 15ης Οκτωβρίου 1998, *Industrie des poudres sphériques* κατά *Συμβουλίου*, T-2/95, EU:T:1998:242, σκέψη 91 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Ο εκδότης της πράξης πρέπει, συνεπώς, να αναχθεί στον χρόνο έκδοσης της ακυρωθείσας πράξης, προκειμένου να εκδώσει την πράξη που την αντικαθιστά [βλ., επ' αυτού, απόφαση της 2ας Μαΐου 2006, *O2 (Germany)* κατά Επιτροπής, T-328/03, EU:T:2006:116, σκέψεις 47 και 48]. Ωστόσο, έχει τη δυνατότητα να επικαλεστεί στη νέα του απόφαση και άλλους λόγους, πέραν εκείνων επί των οποίων στήριξε την πρώτη του απόφαση (βλ., επ' αυτού, απόφαση της 6ης Μαρτίου 2003, *Interporc* κατά Επιτροπής, C-41/00 P, EU:C:2003:125, σκέψεις 30 έως 32). Εξάλλου, δεν είναι υποχρεωμένος να αποφανθεί εκ νέου επί των στοιχείων της αρχικής απόφασης που δεν αμφισβητήθηκαν με την ακυρωτική δικαστική απόφαση (βλ., επ' αυτού, απόφαση της 27ης Νοεμβρίου 1997, *Tremblay* κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-224/95, EU:T:1997:187, σκέψη 53).

- 53 Υπό το πρίσμα των ανωτέρω πρέπει να εξετασθεί αν εν προκειμένω η Επιτροπή έλαβε τα μέτρα που συνεπαγόταν η εκτέλεση των δικαστικών αποφάσεων επί της υπόθεσης T-168/01 και των συνεκδικασθεισών υποθέσεων C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P και, στο πλαίσιο αυτό, να εξετασθεί, ιδίως, αν το διατακτικό και το σκεπτικό των δικαστικών αυτών αποφάσεων υποχρέωναν την Επιτροπή να δώσει συνέχεια στην καταγγελία του 1999, ανεξαρτήτως της ύπαρξης επαρκούς συμφέροντος της Ένωσης προς τούτο.
- 54 Προκαταρκτικώς, πρέπει να υπομνησθεί το σκεπτικό και το διατακτικό των αποφάσεων που εκδόθηκαν στην υπόθεση T-168/01 και στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P, προκειμένου να εκτιμηθούν καλύτερα τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση των αποφάσεων αυτών.
- 55 Αφενός, όσον αφορά την παράβαση του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, υπενθυμίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο, με την απόφαση που εξέδωσε στην υπόθεση T-168/01, έκρινε, κατ' ουσίαν, ότι η συμφωνία δεν είχε ως «αντικείμενο» αλλά ως «αποτέλεσμα» τον περιορισμό του ανταγωνισμού κατά την έννοια του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ (βλ. σκέψη 8 ανωτέρω). Το Δικαστήριο, αντιθέτως, έκρινε ότι η συμφωνία είχε ως «αντικείμενο» τον περιορισμό του ανταγωνισμού και ότι, ως εκ τούτου, υπήρξε νομικό σφάλμα στο σκεπτικό της απόφασης του Γενικού Δικαστηρίου. Ωστόσο, κατά το Δικαστήριο, το νομικό αυτό σφάλμα δεν ήταν ικανό να οδηγήσει στην αναίρεση της απόφασης που εκδόθηκε στην υπόθεση T-168/01, διότι το διατακτικό της απόφασης αυτής ως προς το συγκεκριμένο σημείο ήταν βάσιμο, εφόσον κατ' ουσίαν επιβεβαίωνε ότι η συμφωνία παραβίαζε το άρθρο 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ (βλ. σκέψη 9 ανωτέρω). Συνεπώς, το άρθρο 1 της απόφασης του 2001, που μνημονεύθηκε στη σκέψη 6 ανωτέρω, στο οποίο διαπιστώνεται παράβαση του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, ουδέποτε ακυρώθηκε.
- 56 Αφετέρου, όσον αφορά την παράβαση του άρθρου 101, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, υπενθυμίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο, αφού εκτίμησε ότι η Επιτροπή δεν προέβη σε ορθή εξέταση της αίτησης απαλλαγής βάσει του άρθρου 101, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, ακύρωσε τα άρθρα 2 έως 4 της απόφασης του 2001, κρίνοντας, στις σκέψεις 319 και 320 της απόφασης που εκδόθηκε στην υπόθεση T-168/01, ότι, «[σ]ύμφωνα με το άρθρο [266, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ], η Επιτροπή [όφειλε] να λάβει τα μέτρα που συνεπ[αγόταν] η εκτέλεση της παρούσας αποφάσεως» και ότι, «[π]ρος τούτο, μολονότι η προβλεπόμενη από τον κανονισμό 17 διαδικασία κοινοποιήσεως δεν υφίστα[το] πλέον στο πλαίσιο του [κανονισμού 1/2003], η Επιτροπή [όφειλε], δεδομένης της μερικής ακυρώσεως της προσβαλλόμενης αποφάσεως και του αναδρομικού αποτελέσματός της, να αποφανθεί επί της αιτήσεως χορηγήσεως απαλλαγής που υπέβαλε η GSK, [αναγόμενη] στον χρόνο υποβολής της [...] καθό μέρος δεν [την έθιγε] η ακυρωτική απόφαση». Το Δικαστήριο επικύρωσε τη σχετική ανάλυση του Γενικού Δικαστηρίου, κρίνοντας ότι «δεν εναπέκει[το] στο [Γενικό Δικαστήριο] να υποκαταστήσει την οικονομική εκτίμησή του σε αυτή του συντάκτη της αποφάσεως της οποίας τη νομιμότητα [κλήθηκε] να ελέγξει» (απόφαση στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P, σκέψη 163). Συνεπώς, όπως προκύπτει από το διατακτικό της απόφασης στην υπόθεση T-168/01, τα άρθρα 2 έως 4 της απόφασης του 2001, που μνημονεύθηκαν στη σκέψη 6 ανωτέρω, ακυρώθηκαν.
- 57 Όπως προκύπτει από τα ανωτέρω, για να εκτελεστούν οι αποφάσεις στην υπόθεση T-168/01 και στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P, η Επιτροπή, λόγω του αναδρομικού αποτελέσματος της μερικής ακύρωσης της απόφασης του 2001, όφειλε να αποφανθεί αποκλειστικά και μόνον επί του αιτήματος απαλλαγής της GSK, αναγόμενη στην ημερομηνία κοινοποίησης της συμφωνίας και πραγματοποιώντας, κατά συνέπεια, τον έλεγχο της στο πλαίσιο του κανονισμού 17. Συγκεκριμένα, υπό το προηγούμενο καθεστώς διοικητικής άδειας που προέβλεπε ο κανονισμός 17, μόνον η Επιτροπή μπορούσε να εκδώσει απόφαση, κατόπιν αίτησης ατομικής απαλλαγής, βάσει του άρθρου 101, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, και το εν λόγω θεσμικό όργανο δεν διέθετε διακριτική ευχέρεια ως προς το αν θα εξετάσει ή όχι την αίτηση απαλλαγής. Εξάλλου, σύμφωνα με τη νομολογία, το γεγονός ότι ο κανονισμός 1/2003, ο οποίος από την 1η Μαΐου 2004 διέπει την εφαρμογή των κανόνων του ανταγωνισμού των άρθρων 101 και 102 ΣΛΕΕ, κατήργησε τη

διαδικασία κοινοποίησης που ίσχυε προηγουμένως δεν ασκεί επιρροή ως προς την εκτέλεση απόφασης που κάνει δεκτό αίτημα ακυρώσεως [βλ., επ' αυτού, απόφαση της 2ας Μαΐου 2006, O2 (Germany) κατά Επιτροπής, T-328/03, EU:T:2006:116, σκέψη 48].

- 58 Ωστόσο, όπως προκύπτει από τη σκέψη 320 της απόφασης στην υπόθεση T-168/01, η Επιτροπή όφειλε να αποφανθεί επί της αιτήσεως χορηγήσεως απαλλαγής μόνο «καθό μέρος δεν την [έθιγε] η ακυρωτική απόφαση». Με άλλα λόγια, απαλλασσόταν από την υποχρέωση αυτή μόνον εφόσον ο αιτών αποφάσιζε να ανακαλέσει το αίτημά του. Τούτο ακριβώς συνέβη εν προκειμένω, δεδομένου ότι στις 26 Ιανουαρίου 2010, μερικούς μήνες μετά την έκδοση της απόφασης στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P, η GSK ανακάλεσε την αίτηση για αρνητική πιστοποίηση ή ατομική απαλλαγή που είχε υποβάλει στις 6 Μαρτίου 1998 βάσει του άρθρου 101, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ. Συνεπώς, η Επιτροπή δεν ήταν πλέον υποχρεωμένη να αποφανθεί επί αιτήματος απαλλαγής το οποίο δεν εκκρεμούσε πλέον ενώπιον της.
- 59 Όσον αφορά την προβληθείσα υποχρέωση της Επιτροπής να δώσει συνέχεια στην καταγγελία του 1999, απλώς και μόνο λόγω του ότι η αίτηση επανεξέτασης της προσφεύγουσας αφορούσε την απόφαση του 2001, η οποία ακυρώθηκε μόνο μερικώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το άρθρο 266 ΣΛΕΕ δεσμεύει το θεσμικό όργανο που εξέδωσε την ακυρωθείσα πράξη μόνο στο μέτρο που είναι αναγκαίο για να διασφαλιστεί η εκτέλεση της ακυρωτικής απόφασης (βλ. σκέψη 50 ανωτέρω). Όπως ορθώς παρατηρούν οι παρεμβαίνουσες, το Γενικό Δικαστήριο, στη σκέψη 320 της απόφασης στην υπόθεση T-168/01, ζήτησε ρητώς από την Επιτροπή να αποφανθεί επί της αίτησης χορήγησης απαλλαγής και όχι επί των καταγγελιών που είχαν κατατεθεί σε βάρος της GSK.
- 60 Συνεπώς, η Επιτροπή, δεδομένου ότι δεν εκκρεμούσε πλέον ενώπιόν της το αίτημα χορήγησης αρνητικής πιστοποίησης ή απαλλαγής που είχε υποβάλει η GSK, σεβάστηκε το σκεπτικό και το διατακτικό της απόφασης στην υπόθεση T-168/01 κατά την έννοια του άρθρου 266 ΣΛΕΕ, στο μέτρο που από την απόφαση αυτή δεν προκύπτει ότι η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να διεξαγάγει νέα έρευνα επί των καταγγελιών που συνδέονταν με την απόφαση του 2001, αλλά όφειλε να το πράξει μόνον ως προς το αίτημα χορήγησης απαλλαγής.
- 61 Το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται από τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας με τα οποία προβάλλεται ότι, στις αιτιολογικές σκέψεις 9, 18 και 46 της προσβαλλόμενης απόφασης, υπήρξε προδήλως εσφαλμένη εκτίμηση των αποτελεσμάτων των αποφάσεων στην υπόθεση T-168/01 και στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P.
- 62 Όσον αφορά, καταρχάς, την αιτίαση ότι είναι εσφαλμένος ο χαρακτηρισμός της απόφασης του 2001 ως ουσιαστικώς «άκυρης», επιβάλλεται η διαπίστωση, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 55 και 56 ανωτέρω, ότι το αποτέλεσμα των αποφάσεων στην υπόθεση T-168/01 και στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P ήταν σαφώς η μερική ακύρωση της απόφασης του 2001, καθώς το άρθρο 1 της απόφασης του 2001 δεν ακυρώθηκε ενώ τα άρθρα 2 έως 4 της ίδιας απόφασης ακυρώθηκαν.
- 63 Συνεπώς, η εκτίμηση της Επιτροπής, στις αιτιολογικές σκέψεις 9 και 46 της προσβαλλόμενης απόφασης, ότι, αντιστοίχως, «[η] απόφαση του Δικαστηρίου είχε ως αποτέλεσμα να κριθεί άκυρη η απόφαση του 2001, η οποία πρέπει να θεωρηθεί ως μηδέποτε εκδοθείσα από την Επιτροπή», και, «δεδομένου ότι εν προκειμένω από την απόφαση του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η απόφαση [του 2001] είναι άκυρη και πρέπει να θεωρηθεί ως μηδέποτε εκδοθείσα, η Επιτροπή δεν υποχρεούται να δώσει συνέχεια στην καταγγελία λόγω της ακύρωσης της απόφασης [του 2001] από το Δικαστήριο» είναι εσφαλμένη, δεδομένου ότι στην πραγματικότητα το άρθρο 1 της απόφασης του 2001 ουδέποτε ακυρώθηκε.

- 64 Το ίδιο ισχύει όσο αφορά την, αν μη τι άλλο, αμφίσημη διατύπωση της αιτιολογικής σκέψης 18 της προσβαλλόμενης απόφασης, κατά την οποία η Επιτροπή όφειλε να «προβεί σε νέα εις βάθος έρευνα επί της βασιμότητας της καταγγελίας [του 1999]», αν η φράση αυτή θεωρηθεί ότι αναφέρεται σε νέα έρευνα επί όλων των ζητημάτων του άρθρου 101 ΣΛΕΕ, περιλαμβανομένης ακόμη και της ύπαρξης παράβασης του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα.
- 65 Εξάλλου, οι διαπιστώσεις αυτές δεν αναιρούνται από το επιχείρημα της Επιτροπής, αφενός, ότι τα νομικά αποτελέσματα της απόφασης του 2001 απορρέουν μόνον από τα άρθρα 2 έως 4 της απόφασης αυτής, τα οποία ακυρώθηκαν, και όχι από το άρθρο 1 και, αφετέρου, ότι υπό το προϊσχύσαν καθεστώς του κανονισμού 17 η GSK δεν είχε παραβιάσει το άρθρο 101 ΣΛΕΕ στο σύνολό του, δεδομένου ότι κατάσταση που είχε διαμορφωθεί αντιστοιχούσε σε αυτή που θα υπήρχε αν δεν είχε ληφθεί καμία απόφαση σχετική με το αίτημα χορήγησης απαλλαγής.
- 66 Ωστόσο, ακόμη και αν η Επιτροπή παρέλειψε να θεωρήσει ότι το άρθρο 1 της απόφασης του 2001 εξακολουθούσε να ισχύει, επιβάλλεται η επισήμανση ότι, όπως αναφέρθηκε στις σκέψεις 57 και 58 ανωτέρω, υπό το καθεστώς του κανονισμού 17 η Επιτροπή δεν ήταν πλέον υποχρεωμένη να λάβει μέτρα συμμόρφωσης, από τη στιγμή που η GSK είχε ανακαλέσει την αίτηση χορήγησης αρνητικής πιστοποίησης ή απαλλαγής. Ως εκ τούτου, η Επιτροπή, ενώπιον της οποίας στις 9 Απριλίου 2013 –τρία και πλέον έτη μετά την ανάκληση, στις 26 Ιανουαρίου 2010, της αίτησης αρνητικής πιστοποίησης ή απαλλαγής της GSK– είχε το δικαίωμα να εξετάσει την καταγγελία του 1999 υπό το πρίσμα των νέων συνθηκών, στις οποίες περιλαμβάνεται και η, εν τω μεταξύ, ανάκληση της αίτησης αρνητικής πιστοποίησης ή απαλλαγής. Στο πλαίσιο των όλως ιδιαίτερων αυτών πραγματικών περιστατικών, η Επιτροπή είχε, συνεπώς, το δικαίωμα να εκτιμήσει το συμφέρον της Ένωσης, κατά τον χρόνο έκδοσης της προσβαλλόμενης απόφασης, παρά τη μερική διατήρηση σε ισχύ της απόφασης του 2001.
- 67 Υπό το πρίσμα των ανωτέρω, πρέπει να απορριφθεί το σκέλος του λόγου ακυρώσεως με το οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 266 ΣΛΕΕ.

– Επί του δεύτερου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, με το οποίο προβάλλεται παράβαση των άρθρων 101 και 105 ΣΛΕΕ σε συνδυασμό με το άρθρο 7 του κανονισμού 1/2003

- 68 Πρώτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή, αποφασίζοντας να «εγκαταλείψει την υπόθεση» με την αιτιολογία ότι η GSK είχε ανακαλέσει την αίτηση απαλλαγής, παρέβη την κατ' άρθρο 105 ΣΛΕΕ υποχρέωσή της να μεριμνά για την εφαρμογή του άρθρου 101 ΣΛΕΕ. Κατά την προσφεύγουσα, τόσο υπό το κράτος του προϊσχύσαντος κανονισμού 17 όσο και υπό τον κανονισμό 1/2003, από τη στιγμή που η Επιτροπή εντόπισε μια «ως εκ του αντικειμένου» παράβαση του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ και η GSK αρνιόταν να αποδείξει ότι μπορούσαν να πληρωθούν οι προϋποθέσεις του άρθρου 101, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, η Επιτροπή είχε μία μόνο δυνατότητα για να μην παραβιαστεί το άρθρο 105 ΣΛΕΕ: να προβεί η ίδια στην ανάλυση που απαιτεί το άρθρο 101, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ «με ίδια μέσα» ή, αν κάτι τέτοιο δεν ήταν δυνατό, να απαγορεύσει τη συμφωνία και να αποτρέψει την επανάληψη της συμπεριφοράς. Εν προκειμένω, η Επιτροπή έπρεπε να κρίνει ότι η GSK, ανακαλώντας την αίτηση απαλλαγής, παραιτήθηκε από τη δυνατότητα να αμυνθεί επικαλούμενη το άρθρο 101, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ.
- 69 Δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή έπρεπε, τουλάχιστον, να αντικαταστήσει τα άρθρα 3 και 4 της απόφασης του 2001, που ακυρώθηκαν από τις αποφάσεις στην υπόθεση T-168/01 και στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P, με νέα απόφαση που θα όριζε τις συνέπειες τις διαπιστωθείσας παράβασης, σύμφωνα με το άρθρο 7 του κανονισμού 1/2003, το οποίο προβλέπει ότι σε αυτήν απόκειται να φροντίσει για την «παύση της παράβασης», και σεβόμενη την αρχή της ασφάλειας δικαίου, στο μέτρο που η Επιτροπή οφείλει να δίνει σαφείς και ακριβείς πληροφορίες στις επιχειρήσεις σχετικά με τις συνέπειες της διαπίστωσης παράβασης του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.

- 70 Τρίτον, η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι η Επιτροπή έχει πάντοτε το δικαίωμα να εκδίδει ατομικές αποφάσεις κατά το άρθρο 101 ΣΛΕΕ και δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 6, του κανονισμού 1/2003, ακόμη και όταν εθνική αρχή ανταγωνισμού έχει ήδη επιληφθεί μιας υπόθεσης. Ειδικότερα, στο υπόμνημα απαντήσεως η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι εν προκειμένω η Επιτροπή στέρησε από την ισπανική αρχή την αρμοδιότητά της να συνεχίσει την εξέταση της υποθέσεως που αφορούσε το σύστημα διπλής τιμολόγησης της GSK (βλ. απόφαση R 515/02 της ισπανικής αρχής ανταγωνισμού της 30ής Ιουνίου 2003). Συνεπώς, η Επιτροπή όφειλε να δώσει συνέχεια στην καταγγελία, βάσει του γράμματος και του πνεύματος του άρθρου 105 ΣΛΕΕ και των άρθρων 7 και 11 του κανονισμού 1/2003.
- 71 Επισημαίνεται, προκαταρκτικώς, ότι κατά πάγια νομολογία το άρθρο 7 του κανονισμού 1/2003 δεν παρέχει στον καταγγέλλοντα το δικαίωμα να απαιτεί από την Επιτροπή να εκδώσει οριστική απόφαση ως προς την ύπαρξη ή μη της προβαλλόμενης παράβασης και δεν υποχρεώνει την Επιτροπή να συνεχίσει οπωσδήποτε τη διαδικασία μέχρι το στάδιο της τελικής απόφασης [βλ., επ' αυτού, αποφάσεις της 19ης Σεπτεμβρίου 2013, EFIM κατά Επιτροπής, C-56/12 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:575, σκέψεις 57 και 82, και της 11ης Ιανουαρίου 2017, Torpps Europe κατά Επιτροπής, T-699/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:2, σκέψη 61· βλ., επίσης, σημείο 41 της ανακοίνωσης της Επιτροπής περί χειρισμού των καταγγελιών από την Επιτροπή βάσει των άρθρων [101] και [102 ΣΛΕΕ] (ΕΕ 2004, C 101, σ. 65, στο εξής: ανακοίνωση περί χειρισμού των καταγγελιών)].
- 72 Συγκεκριμένα, η Επιτροπή, στην οποία έχει ανατεθεί από το άρθρο 105, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, η αποστολή να μεριμνά για την εφαρμογή των άρθρων 101 και 102 ΣΛΕΕ, καλείται να καθορίζει και να θέτει σε εφαρμογή την πολιτική ανταγωνισμού της Ένωσης. Διαθέτει, όμως, περιορισμένα μόνο μέσα, τα οποία πρέπει να χρησιμοποιήσει για να αντιμετωπίσει μεγάλο ενδεχομένως αριθμό συμπεριφορών αντίθετων προς το δίκαιο του ανταγωνισμού. Συνεπώς, για να εκτελεί αποτελεσματικά την αποστολή αυτή, η Επιτροπή δικαιούται να ορίζει διαφορετικό βαθμό προτεραιότητας για τις καταγγελίες που της υποβάλλονται και διαθέτει προς τούτο διακριτική ευχέρεια (βλ., επ' αυτού, απόφαση της 11ης Ιανουαρίου 2017, Torpps Europe κατά Επιτροπής, T-699/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:2, σκέψη 62 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 73 Κατά την εκτίμηση του συμφέροντος της Ένωσης προς συνέχιση της εξέτασης μιας υπόθεσης, η Επιτροπή οφείλει να λαμβάνει υπόψη τις περιστάσεις της συγκεκριμένης υπόθεσης και, ιδίως, τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που περιλαμβάνει η ενώπιόν της υποβληθείσα καταγγελία (βλ. απόφαση της 17ης Μαΐου 2001, IECC κατά Επιτροπής, C-450/98 P, EU:C:2001:276, σκέψη 57 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Στην Επιτροπή εναπόκειται, μεταξύ άλλων, αφού αξιολογήσει, με όλη την απαιτούμενη προσοχή, τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που προβάλλει ο καταγγέλλων, να σταθμίσει τη σημασία της καταγγελλόμενης παράβασης για τη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς, την πιθανότητα να αποδειχθεί η τέλεσή της και την έκταση των μέτρων έρευνας που απαιτούνται για να εκπληρώσει, υπό τις καλύτερες συνθήκες, την αποστολή της να μεριμνά για την τήρηση των άρθρων 101 και 102 ΣΛΕΕ (αποφάσεις της 18ης Σεπτεμβρίου 1992, Automec κατά Επιτροπής, T-24/90, EU:T:1992:97, σκέψη 86, και της 12ης Σεπτεμβρίου 2007, UFEX κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-60/05, EU:T:2007:269, σκέψη 178).
- 74 Ωστόσο, δεδομένου ότι η αξιολόγηση του συμφέροντος που παρουσιάζει για την Ένωση μια καταγγελία στον τομέα του ανταγωνισμού εξαρτάται από τις συνθήκες κάθε περίπτωσης, δεν επιτρέπεται ούτε να περιοριστεί ο αριθμός των κριτηρίων εκτίμησης που μπορεί να χρησιμοποιήσει η Επιτροπή ούτε, αντιστρόφως, να υποχρεωθεί η Επιτροπή να χρησιμοποιεί αποκλειστικά και μόνον ορισμένα κριτήρια. Δεδομένου ότι σε έναν τομέα όπως το δίκαιο του ανταγωνισμού το πραγματικό και νομικό πλαίσιο μπορούν να ποικίλλουν σε μεγάλο βαθμό από τη μία υπόθεση στην άλλη, είναι δυνατόν, αφενός, να εφαρμοστούν κριτήρια που ενδέχεται να διαφέρουν σε μεγάλο βαθμό και όχι προκαθορισμένα κριτήρια υποχρεωτικής εφαρμογής ή, αφετέρου, να εφαρμοστούν κριτήρια που δεν έχουν χρησιμοποιηθεί στο παρελθόν ή να δοθεί προτεραιότητα σε ένα μόνο κριτήριο κατά την εφαρμογή του εν λόγω συμφέροντος της Ένωσης (βλ., επ' αυτού, αποφάσεις της 19ης Σεπτεμβρίου 2013, EFIM κατά Επιτροπής, C-56/12 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:575, σκέψη 85 και εκεί

παρατιθέμενη νομολογία, και της 11ης Ιανουαρίου 2017, Torps Europe κατά Επιτροπής, T-699/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:2, σκέψη 65 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία· βλ., επίσης, σημείο 43 της ανακοίνωσης περί χειρισμού των καταγγελιών).

- 75 Περαιτέρω, επιβάλλεται να υπομνησθεί η νομολογία κατά την οποία η Επιτροπή μπορεί να αποφασίσει να θέσει μια καταγγελία στο αρχείο λόγω ελλείψεως επαρκούς συμφέροντος της Ένωσης όχι μόνον αφού έχει αρχίσει την έρευνα της υπόθεσης αλλά και μετά τη διεξαγωγή αποδείξεων, αν στο στάδιο αυτό της διαδικασίας καταλήξει σε παρόμοια διαπίστωση (βλ., επ' αυτού, αποφάσεις της 17ης Μαΐου 2001, IECG κατά Επιτροπής, C-449/98 P, EU:C:2001:275, σκέψη 37, και της 24ης Ιανουαρίου 1995, BEMIM κατά Επιτροπής, T-114/92, EU:T:1995:11, σκέψη 81· βλ., επίσης, σημείο 45 της ανακοίνωσης περί χειρισμού των καταγγελιών).
- 76 Η διακριτική ευχέρεια της Επιτροπής δεν είναι, εντούτοις, απεριόριστη. Αφενός, κατά την εκτίμηση του συμφέροντος της Ένωσης ως προς τη συνέχιση της εξέτασης μιας υπόθεσης, η Επιτροπή οφείλει να λαμβάνει υπόψη όλα τα κρίσιμα νομικά και πραγματικά στοιχεία προκειμένου να αποφασίσει να δώσει συνέχεια σε μια καταγγελία. Ειδικότερα, οφείλει να εξετάζει προσεκτικά το σύνολο των πραγματικών και νομικών στοιχείων που της γνωστοποιεί ο καταγγέλλων (βλ. αποφάσεις της 17ης Μαΐου 2001, IECG κατά Επιτροπής, C-450/98 P, EU:C:2001:276, σκέψη 57 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και της 11ης Ιουλίου 2013, BVGD κατά Επιτροπής, T-104/07 και T-339/08, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:366, σκέψη 157 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία· βλ., επίσης, σημείο 42 της ανακοίνωσης περί χειρισμού των καταγγελιών). Σχετικά με το ζήτημα αυτό, όπως προκύπτει από πάγια νομολογία, όταν τα θεσμικά όργανα διαθέτουν ευρεία διακριτική ευχέρεια, ο σεβασμός των εγγυήσεων που παρέχει η ενωσιακή έννομη τάξη κατά τη διεξαγωγή των διοικητικών διαδικασιών αποκτά ακόμη μεγαλύτερη σημασία, μεταξύ δε των εγγυήσεων αυτών περιλαμβάνεται, κυρίως, η υποχρέωση του αρμόδιου οργάνου να εξετάζει με επιμέλεια και αμεροληψία όλα τα κρίσιμα στοιχεία της συγκεκριμένης υπόθεσης (βλ. απόφαση της 21ης Ιανουαρίου 2015, easyJet Airline κατά Επιτροπής, T-355/13, EU:T:2015:36, σκέψη 19 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 77 Αφετέρου, όταν η Επιτροπή αρνείται να δώσει συνέχεια στην εξέταση μιας καταγγελίας, υπέχει υποχρέωση αιτιολόγησης. Δεδομένου ότι η σχετική αιτιολογία πρέπει να είναι επαρκώς ακριβής και λεπτομερής, ώστε το Γενικό Δικαστήριο να έχει τη δυνατότητα να ασκήσει αποτελεσματικό έλεγχο επί της άσκησης της διακριτικής ευχέρειας της Επιτροπής κατά τον καθορισμό προτεραιοτήτων, το θεσμικό αυτό όργανο υποχρεούται να εκθέτει τα πραγματικά στοιχεία από τα οποία εξαρτάται η αιτιολόγηση της απόφασης και τους νομικούς λόγους βάσει των οποίων έλαβε την απόφαση αυτή (απόφαση της 4ης Μαρτίου 1999, Ufex κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-119/97 P, EU:C:1999:116, σκέψεις 90 και 91, και διάταξη της 31ης Μαρτίου 2011, EMC Development κατά Επιτροπής, C-367/10 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2011:203, σκέψη 75).
- 78 Τέλος, επιβάλλεται η επισήμανση ότι ο έλεγχος που ασκεί ο δικαστής της Ένωσης επί της διακριτικής ευχέρειας που αναγνωρίζεται στην Επιτροπή κατά την εξέταση των καταγγελιών δεν πρέπει να τον οδηγεί να υποκαθιστά την εκτίμηση της Επιτροπής σχετικά με την ύπαρξη συμφέροντος της Ένωσης με τη δική του, αλλά αποσκοπεί στο να ελεγχθεί αν η επίδικη απόφαση στηρίζεται σε ανακριβή πραγματικά περιστατικά, πάσχει νομική πλάνη ή πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως ή κατάχρηση εξουσίας (βλ. απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 2010, CEHR κατά Επιτροπής, T-427/08, EU:T:2010:517, σκέψη 65 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Πράγματι, το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορεί να αντικαταστήσει την εκτίμηση της Επιτροπής, σχετικά με την ύπαρξη συμφέροντος της Ένωσης, με τη δική του εκτίμηση ελέγχοντας αν άλλα κριτήρια, πέραν όσων δέχθηκε η Επιτροπή στην προσβαλλόμενη απόφαση, θα έπρεπε να την οδηγήσουν στο συμπέρασμα ότι υφίσταται συμφέρον της Ένωσης για τη συνέχιση της εξέτασης της υπόθεσης (βλ. αποφάσεις της 17ης Δεκεμβρίου 2014, Si.mobil κατά Επιτροπής, T-201/11, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2014:1096, σκέψη 89, και της 30ής Σεπτεμβρίου 2016, Trajektna luka Split κατά Επιτροπής, T-70/15, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:592, σκέψη 76). Ομοίως, κατά πάγια νομολογία σχετικά με την απόρριψη καταγγελιών, οι εκτιμήσεις στις οποίες προβαίνει η Επιτροπή σχετικά με τους ισχυρισμούς περί παράβασης του άρθρου 101 ΣΛΕΕ ή του άρθρου 102 ΣΛΕΕ απαιτούν σύνθετες οικονομικές εκτιμήσεις, κατά μείζονα

δε λόγο όταν η Επιτροπή προβαίνει σε αναλύσεις προοπτικών, με αποτέλεσμα ο έλεγχος που ασκεί ο δικαστής της Ένωσης να περιορίζεται στον έλεγχο της τήρησης των κανόνων διαδικασίας και αιτιολόγησης καθώς και του υποστατού των πραγματικών περιστατικών, της έλλειψης πρόδηλης πλάνης εκτίμησης και της έλλειψης κατάχρησης εξουσίας (βλ. απόφαση της 27ης Σεπτεμβρίου 2006, Haladjian Frères κατά Επιτροπής, T-204/03, EU:T:2006:273, σκέψη 30 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία· απόφαση της 11ης Ιουλίου 2013, Spira κατά Επιτροπής, T-108/07 και T-354/08, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:367, σκέψη 185).

- 79 Οι αιτιάσεις της προσφεύγουσας πρέπει να εξετασθούν υπό το πρίσμα των ανωτέρω αρχών που διέπουν τις αποφάσεις απόρριψης καταγγελιών από την Επιτροπή.
- 80 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα φρονεί, κατ' ουσίαν, ότι η Επιτροπή έπρεπε να εφαρμόσει τις δικαστικές αποφάσεις που εκδόθηκαν στην υπόθεση T-168/01 και στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P, βάσει του άρθρου 105 ΣΛΕΕ σε συνδυασμό με το άρθρο 7 του κανονισμού 1/2003, είτε εξετάζοντας αν η ως εκ του αντικειμένου αντίθετη προς τον ανταγωνισμό συμπεριφορά μπορούσε να λάβει απαλλαγή βάσει του άρθρου 101, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ είτε απαγορεύοντας τη συμφωνία και αποτρέποντας την επανάληψη της συμπεριφοράς. Με άλλα λόγια, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή όφειλε να εκδώσει οριστική απόφαση επί του ζητήματος αν υφίσταται ή όχι η παράβαση που καταγγέλθηκε με την καταγγελία του 1999.
- 81 Κατά πρώτον, υπενθυμίζεται, αφενός, ότι, σύμφωνα με την πάγια νομολογία που παρατέθηκε στις σκέψεις 71 έως 79 ανωτέρω, η Επιτροπή διαθέτει διακριτική ευχέρεια κατά την έρευνα υποθέσεων που προκύπτουν από καταγγελία και δεν υποχρεούται να εκδώσει οριστική απόφαση ως προς την ύπαρξη της καταγγελλθείσας παράβασης. Όταν η καταγγελία απορρίπτεται λόγω έλλειψης επαρκούς συμφέροντος της Ένωσης, η υποχρέωση της Επιτροπής να λαμβάνει υπόψη τα κρίσιμα πραγματικά και νομικά στοιχεία προκειμένου να αποφασίσει σχετικά με τη συνέχεια που πρέπει να δοθεί σε καταγγελία δεν αφορά τα στοιχεία που συνιστούν την παράβαση του άρθρου 101 ΣΛΕΕ ή του άρθρου 102 ΣΛΕΕ, αλλά τα κρίσιμα στοιχεία σε σχέση με το κριτήριο που εφαρμόστηκε για να προκύψει το συμπέρασμα ότι δεν υφίσταται επαρκές συμφέρον της Ένωσης (απόφαση της 11ης Ιουλίου 2013, Spira κατά Επιτροπής, T-108/07 και T-354/08, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:367, σκέψη 155).
- 82 Συνεπώς, δεδομένου ότι, από νομικής απόψεως, η Επιτροπή δεν οφείλει να εκδώσει οριστική απόφαση ως προς την ύπαρξη ή την ανυπαρξία της παράβασης για την οποία υποβλήθηκε καταγγελία, επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι, ανεξαρτήτως της βασιμότητας του ισχυρισμού που στηρίζεται σε εσφαλμένη εφαρμογή των αποτελεσμάτων της απόφασης στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να υποστηρίξει ότι η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να λάβει οριστική απόφαση ως προς την ύπαρξη ή την ανυπαρξία παράβασης των διατάξεων του άρθρου 101 ΣΛΕΕ και, ειδικότερα, να αποφανθεί επί του ζητήματος αν συμπεριφορά που παραβιάζει το άρθρο 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ πληροί παρά ταύτα τις τέσσερις προϋποθέσεις για τη χορήγηση ατομικής απαλλαγής βάσει του άρθρου 101, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ.
- 83 Αφετέρου, επιβάλλεται να υπομνησθεί ότι η ύπαρξη της διακριτικής ευχέρειας της Επιτροπής δεν εξαρτάται από τον βαθμό στον οποίο έχει προχωρήσει η έρευνα μιας υπόθεσης. Συγκεκριμένα, κατά τη νομολογία που παρατέθηκε στη σκέψη 75 ανωτέρω, η Επιτροπή μπορεί να αποφασίσει να θέσει μια καταγγελία στο αρχείο λόγω έλλειψης επαρκούς συμφέροντος της Ένωσης, όχι μόνον αφού έχει αρχίσει την έρευνα της υπόθεσης αλλά και μετά τη διεξαγωγή αποδείξεων, αν κατά το στάδιο αυτό της διαδικασίας καταλήξει σε ένα τέτοιο συμπέρασμα. Συνεπώς, η διακριτική ευχέρεια της Επιτροπής εφαρμόζεται ανεξαρτήτως του σταδίου της διαδικασίας, χωρίς να ασκεί επιρροή το αν η εξέταση που ζητείται να πραγματοποιηθεί αφορά νέα καταγγελία ή, όπως στην παρούσα υπόθεση, καταγγελία που εκκρεμεί ενώπιον της Επιτροπής κατόπιν διαδικασίας ενώπιον των δικαστηρίων της Ένωσης.

- 84 Κατά δεύτερον, όσον αφορά ειδικότερα την καταγγεληθείσα παράβαση του άρθρου 101 ΣΛΕΕ σε συνδυασμό με το άρθρο 105 ΣΛΕΕ, πράγματι απόκειται στην Επιτροπή να μεριμνά για την εφαρμογή των αρχών που θεσπίζονται με το άρθρο 101 ΣΛΕΕ ερευνώντας τις περιπτώσεις εικαζόμενης παράβασης και «προτείνοντας τα κατάλληλα μέτρα για τον τερματισμό της». Ωστόσο, εν προκειμένω δεν είχε απλώς, από τον Οκτώβριο του 1998, ανασταλεί από το Tribunal de Defensa de la Competencia (Δικαστήριο υποθέσεων ανταγωνισμού) η εφαρμογή της συμφωνίας, αλλά επιπλέον η Επιτροπή επιβεβαίωσε ότι δεν εξακολουθούσαν να υπάρχουν αποτελέσματα της συμπεριφοράς της GSK το 1998 στην αγορά και ότι δεν υπήρχε ούτε ο κίνδυνος η παράβαση να επαναληφθεί (βλ. σκέψεις 18 έως 20 ανωτέρω).
- 85 Κατά τρίτον, όσον αφορά την προβαλλόμενη παράβαση του άρθρου 7 του κανονισμού 1/2003 και παραβίαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου λόγω του ότι η Επιτροπή δεν αντικατέστησε τα άρθρο 3 και 4 της απόφασης του 2001, όπως επισημαίνει η Επιτροπή, το άρθρο 7 του εν λόγω κανονισμού ορίζει ότι αυτή «δύναται να υποχρεώσει με απόφασή της τις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις και ενώσεις επιχειρήσεων να θέσουν τέλος στη διαπιστωθείσα παράβαση», παρέχοντάς της τη δυνατότητα να αποφασίσει τον τρόπο με τον οποίο θα διασφαλίσει την τήρηση του δικαίου του ανταγωνισμού. Η Επιτροπή έκρινε ότι, ελλείψει συμφέροντος της Ένωσης για τη συνέχιση της εξέτασης μιας συμφωνίας που είχε παύσει προ πολλού και η οποία δεν παρήγε πλέον αποτελέσματα, δεν υπήρχε λόγος να εκδώσει απόφαση βάσει του άρθρου 7 του κανονισμού 1/2003. Η νομιμότητα της προσβαλλόμενης απόφασης από την άποψη της μη υπάρξεως επαρκούς συμφέροντος της Ένωσης για τη συνέχιση της εξέτασης της καταγγελίας θα εξετασθεί στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου ακυρώσεως (βλ. σκέψεις 97 έως 138 κατωτέρω).
- 86 Κατά τέταρτον, όσον αφορά την παραπομπή της προσφεύγουσα στο άρθρο 11, παράγραφος 6, του κανονισμού 1/2003, επισημαίνεται ότι, πράγματι, η απόφαση της Επιτροπής να κινήσει διαδικασία για την έκδοση απόφασης είχε ως αποτέλεσμα να παύσει η ισπανική αρχή ανταγωνισμού να είναι αρμόδια για την εφαρμογή του άρθρου 101 ΣΛΕΕ στην υπόθεση αυτή. Ωστόσο, σε αντίθεση προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, το ότι κινήθηκε διαδικασία και έπαψε να είναι αρμόδια η ισπανική αρχή ανταγωνισμού δεν συνεπάγεται αφεαυτού ότι η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να εκδώσει απόφαση βάσει του άρθρου 7 του κανονισμού 1/2003. Όπως αναφέρθηκε στη σκέψη 83 ανωτέρω, η Επιτροπή μπορεί να αποφασίσει να θέσει μια καταγγελία στο αρχείο λόγω έλλειψης επαρκούς συμφέροντος της Ένωσης, ακόμη και μετά τη διεξαγωγή αποδείξεων, αν στο στάδιο αυτό της διαδικασίας καταλήξει σε ένα τέτοιο συμπέρασμα. Εξάλλου, τίποτα δεν εμποδίζει την ισπανική αρχή ανταγωνισμού να ανακτήσει τις αρμοδιότητές της για την εφαρμογή του άρθρου 101 ΣΛΕΕ μετά την απόρριψη της καταγγελίας του 1999. Πράγματι, από τη νομολογία προκύπτει ότι το άρθρο 11, παράγραφος 6, του κανονισμού 1/2003 δεν στερεί κατά τρόπο μόνιμο και οριστικό τις εθνικές αρχές ανταγωνισμού από την αρμοδιότητά τους, αλλά μόνο για όσο διάστημα διαρκεί η διαδικασία ενώπιον της Επιτροπής (βλ., επ' αυτού, απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου 2012, Toshiba Corporation κ.λπ., C-17/10, EU:C:2012:72, σκέψεις 68 έως 92).
- 87 Κατά πέμπτον επίσης, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι η Επιτροπή, όπως αναφέρει στις παρατηρήσεις της, μετά την έκδοση της απόφασης στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P, επανεξέτασε την υπόθεση και προέβη σε διάφορες ενέργειες που κατέληξαν, μεταξύ άλλων, στην κίνηση χωριστής διαδικασίας για τις εφαρμοζόμενες τιμολογιακές πρακτικές που αφορούσαν το παράλληλο εμπόριο στην Ισπανία (υπόθεση AT.39973 – Συστήματα τιμολόγησης για τη διανομή φαρμάκων στην Ισπανία). Ως εκ τούτου, δεν είναι ακριβής ο ισχυρισμός ότι η Επιτροπή αποφάσισε να «εγκαταλείψει» την υπόθεση, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα.
- 88 Συνεπώς, το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

– Επί του τρίτου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, το οποίο στηρίζεται σε έλλειψη επαρκούς αιτιολογίας και σε προσβολή του δικαιώματος ακρόασης

- 89 Αφενός, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή παρέβη την κατ' άρθρο 296 ΣΛΕΕ υποχρέωση αιτιολόγησης, παραλείποντας, ιδίως, να εκθέσει στην προσβαλλόμενη απόφαση τους λόγους για τους οποίους θεώρησε ότι με τις αποφάσεις στην υπόθεση T-168/01 και στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P είχε ακυρωθεί και το άρθρο 1 της απόφασης του 2001.
- 90 Αφετέρου, η προσφεύγουσα φρονεί ότι, λόγω του ότι στην από 6 Ιουνίου 2013 επιστολή, με την οποία η Επιτροπή την ενημέρωσε σχετικά με την πρόθεσή της να απορρίψει την καταγγελία του 1999, δεν έγινε καμία αναφορά στα αποτελέσματα των αποφάσεων στην υπόθεση T-168/01 και στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P, δεν της δόθηκε ποτέ η δυνατότητα να υποβάλει γραπτές παρατηρήσεις σχετικά με την ερμηνεία που πρέπει να δοθεί ως προς τα αποτελέσματα των αποφάσεων αυτών και, ως εκ τούτου, προσεβλήθη το δικαίωμα ακρόασης που έχει από το άρθρο 27 του κανονισμού 1/2003 και το άρθρο 11 του κανονισμού 773/2004.
- 91 Κατά πρώτον, ως προς την αιτίαση που αφορά έλλειψη αιτιολογίας, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, η αιτιολογία μιας πράξης πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της πράξης αυτής και πρέπει να προκύπτει από αυτή κατά τρόπο σαφή και χωρίς αμφισημία η συλλογιστική του θεσμικού οργάνου που εκδίδει την πράξη, ώστε να παρέχεται η δυνατότητα στους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους για τους οποίους ελήφθη το μέτρο και στο αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο να ασκήσει τον έλεγχό του (βλ. απόφαση της 29ης Σεπτεμβρίου 2011, Elf Aquitaine κατά Επιτροπής, C-521/09 P, EU:C:2011:620, σκέψη 147 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 92 Εν προκειμένω, από την αιτιολογία της προσβαλλόμενης απόφασης προκύπτει ότι η Επιτροπή θεώρησε ότι δεν ήταν προς το συμφέρον της Ένωσης κάποια περαιτέρω παρέμβασή της, για λόγους που εκτέθηκαν με σαφήνεια στην εν λόγω απόφαση (βλ. σκέψεις 18 έως 21 ανωτέρω) και στην από 6 Ιουνίου 2013 επιστολή που εστάλη βάσει του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 773/2004. Συνεπώς, η Επιτροπή εξέθεσε τα πραγματικά στοιχεία από τα οποία εξαρτάται η αιτιολογία της προσβαλλόμενης απόφασης και τους νομικούς λόγους που την οδήγησαν στη λήψη της απόφασης αυτής (βλ., επ' αυτού, απόφαση της 9ης Μαρτίου 2012, Comité de défense de la viticulture charentaise κατά Επιτροπής, T-192/07, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:116, σκέψη 69 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Το ότι η Επιτροπή δεν ανέλυσε ορθώς ή επαρκώς τα αποτελέσματα των δικαστικών αποφάσεων που εκδόθηκαν στην υπόθεση T-168/01 και στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P δεν επηρεάζει το συμπέρασμα αυτό (βλ., επίσης, σκέψη 106 κατωτέρω). Περαιτέρω, επισημαίνεται επ' αυτού ότι η Επιτροπή δεν υποχρεούται να λαμβάνει θέση επί όλων των επιχειρημάτων που προβάλλουν ενώπιόν της οι ενδιαφερόμενοι προς στήριξη της καταγγελίας τους. Αρκεί να εκθέτει τα πραγματικά περιστατικά και τις νομικές εκτιμήσεις που είναι ουσιώδεις για την οικονομία της απόφασης (βλ. απόφαση της 12ης Ιουλίου 2007, ΑΕΠΙ κατά Επιτροπής, T-229/05, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2007:224, σκέψη 61 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία· βλ. επίσης, επ' αυτού, απόφαση της 17ης Ιανουαρίου 1984, VBVB και VBBB κατά Επιτροπής, 43/82 και 63/82, EU:C:1984:9, σκέψη 22). Επομένως, η προσφεύγουσα δεν μπορεί βασίμως να υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση έχει ελλιπή αιτιολογία επί του σημείου αυτού.
- 93 Κατά δεύτερον, όσον αφορά την προβληθείσα προσβολή του δικαιώματος ακρόασης, το Γενικό Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, όπως προκύπτει από τη νομολογία, η διαδικασία που κινείται κατόπιν καταγγελίας δεν αποτελεί διαδικασία αντιπαράθεσης μεταξύ των ενδιαφερόμενων επιχειρήσεων, αλλά διαδικασία που κινείται από την Επιτροπή, κατόπιν αιτήσεως, στο πλαίσιο της άσκησης της αποστολής της να μεριμνά για την τήρηση των κανόνων του ανταγωνισμού. Συνεπώς, οι επιχειρήσεις σε βάρος των οποίων έχει κινηθεί η διαδικασία δεν τελούν, από διαδικαστικής απόψεως, στην ίδια κατάσταση με εκείνες που υπέβαλαν την καταγγελία και οι καταγγέλλουσες επιχειρήσεις δεν μπορούν να επικαλεσθούν δικαιώματα άμυνας. Ωστόσο, οι καταγγέλλουσες επιχειρήσεις πρέπει να είναι σε θέση

να διαφυλάξουν τα νόμιμα συμφέροντά τους στο πλαίσιο της διαδικασίας που κινεί η Επιτροπή και να συμμετέχουν στενά στη διαδικασία αυτή, έστω και αν τα διαδικαστικά τους δικαιώματα δεν είναι τόσο εκτεταμένα όσο τα δικαιώματα άμυνας των επιχειρήσεων κατά των οποίων στρέφεται η έρευνα της Επιτροπής (βλ., επ' αυτού, αποφάσεις της 17ης Νοεμβρίου 1987, *British American Tobacco και Reynolds Industries κατά Επιτροπής*, 142/84 και 156/84, EU:C:1987:490, σκέψεις 19 και 20, και της 30ής Νοεμβρίου 2000, *Industrie des poudres sphériques κατά Επιτροπής*, T-5/97, EU:T:2000:278, σκέψη 229· βλ., επίσης, αιτιολογική σκέψη 8 του κανονισμού 773/2004 και σημείο 59 της ανακοίνωσης περί χειρισμού των καταγγελιών). Εξάλλου, από τη νομολογία προκύπτει ότι οι τρίτοι δεν μπορούν να ισχυριστούν ότι έχουν δικαίωμα πρόσβασης στον φάκελο της Επιτροπής υπό τις ίδιες προϋποθέσεις με τις διωκόμενες επιχειρήσεις (αποφάσεις της 15ης Ιουλίου 1994, *Matra Hachette κατά Επιτροπής*, T-17/93, EU:T:1994:89, σκέψη 34· της 30ής Μαρτίου 2000, *Kish Glass κατά Επιτροπής*, T-65/96, EU:T:2000:93, σκέψη 34, και της 30ής Νοεμβρίου 2000, *Industrie des poudres sphériques κατά Επιτροπής*, T-5/97, EU:T:2000:278, σκέψη 229· βλ., επίσης, σημείο 59 της ανακοίνωσης περί χειρισμού των καταγγελιών). Περαιτέρω, από τα σημεία 7, 8, 30 και 31 της ανακοίνωσης της Επιτροπής περί των κανόνων πρόσβασης στον φάκελο υπόθεσης της Επιτροπής δυνάμει των άρθρων [101] και [102 ΣΛΕΕ], των άρθρων 53, 54 και 57 της Συμφωνίας ΕΟΧ, και του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 139/2004 του Συμβουλίου (ΕΕ 2005, C 325, σ. 7), προκύπτει ότι το δικαίωμα πρόσβασης των καταγγελλόντων περιορίζεται στα έγγραφα στα οποία η Επιτροπή βασίζει την προσωρινή της εκτίμηση και δεν έχει την ίδια έκταση με το δικαίωμα πρόσβασης στον φάκελο της Επιτροπής το οποίο αναγνωρίζεται στα πρόσωπα, στις επιχειρήσεις και στις ενώσεις επιχειρήσεων στις οποίες απευθύνει η Επιτροπή ανακοίνωση αιτιάσεων και το οποίο καταλαμβάνει το σύνολο των εγγράφων που ελήφθησαν, υποβλήθηκαν ή συγκεντρώθηκαν από τη Επιτροπή κατά τη διάρκεια της έρευνας.

- 94 Εν προκειμένω η Επιτροπή, με την από 6 Ιουνίου 2013 επιστολή που απηύθυνε δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 773/2004, επισήμανε τα κρίσιμα στοιχεία ως προς την έλλειψη συμφέροντος της Ένωσης για τη συνέχιση της εξέτασης της καταγγελίας, ενώ στα εν λόγω στοιχεία που ήταν κρίσιμα στο πλαίσιο της προσωρινής εκτίμησης δεν περιλαμβάνεται η ερμηνεία των δικαστικών αποφάσεων που εκδόθηκαν στην υπόθεση T-168/01 και στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P. Η προσφεύγουσα δεν απέδειξε με ποιο τρόπο είχε στερηθεί τη δυνατότητα να υποβάλει γραπτές παρατηρήσεις επί των αποτελεσμάτων των ανωτέρω αποφάσεων, δεδομένου ότι, στην από 18 Ιουλίου 2013 επιστολή της, αφενός, συνοψίζει την από 6 Ιουνίου 2013 επιστολή της Επιτροπής αναφέροντας ότι η επιστολή αυτή «περιγράφει τις ενέργειες στις οποίες προέβη η Επιτροπή μετά την έκδοση της απόφασης του Δικαστηρίου» και, αφετέρου, στο σημείο 4.3, με τίτλο «Υποχρεώσεις που υπέχει η Επιτροπή από το άρθρου 266 ΣΛΕΕ», εκθέτει τη δική της ερμηνεία επί των αποτελεσμάτων των εν λόγω αποφάσεων και δεν διαμαρτύρεται κατά τυχόν παράλειψης της Επιτροπής να αναλύσει τις αποφάσεις αυτές στην επιστολή της.
- 95 Κατά συνέπεια, δεν στοιχειοθετείται καμία από τις παραβάσεις που προέβαλε η προσφεύγουσα στο πλαίσιο του τρίτου σκέλους του λόγου ακυρώσεως.
- 96 Για τους λόγους που εκτέθηκαν στις σκέψεις 47 έως 95 ανωτέρω, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του ως αβάσιμος.

Επί του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται πρόδηλη πλάνη εκτίμησης κατά την εφαρμογή των άρθρων 101 και 105 ΣΛΕΕ, έλλειψη αιτιολογίας κατά παράβαση του άρθρου 296 ΣΛΕΕ ως προς την εκτίμηση της ύπαρξης συμφέροντος της Ένωσης, καθώς και προσβολή του δικαιώματος ακρόασης της προσφεύγουσας

- 97 Με τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, ο οποίος προβάλλεται επικουρικός, η προσφεύγουσα βάλλει κατά του συνόλου των εκτιμήσεων της Επιτροπής βάσει των οποίων απέρριψε την καταγγελία του 1999 λόγω έλλειψης επαρκούς συμφέροντος της Ένωσης. Ειδικότερα, υποστηρίζει ότι η Επιτροπή παρέβη τα

άρθρα 101 και 105 ΣΛΕΕ στο πλαίσιο της εκτίμησης του συμφέροντος της Ένωσης, παραβίασε την κατ' άρθρο 296 ΣΛΕΕ υποχρέωση αιτιολόγησης και προσέβαλε το θεμελιώδες δικαίωμα ακρόασης κατά την εκτίμηση του συμφέροντος της Ένωσης για τη συνέχιση μιας έρευνας.

- 98 Καταρχάς, η προσφεύγουσα, αναγνωρίζει μεν ότι η Επιτροπή διαθέτει διακριτική ευχέρεια για την απόρριψη μιας καταγγελίας, υποστηρίζει, ωστόσο, ότι η υπόθεση παρουσιάζει μια «ιδιαιτερότητα», ιδίως λόγω του ότι η απόφαση που εξέδωσε η Επιτροπή αποτέλεσε το αντικείμενο δύο σημαντικών αποφάσεων του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, υπό το πρίσμα των οποίων δεν μπορούσε να θεωρηθεί ότι δεν υφίσταται συμφέρον της Ένωσης.
- 99 Εν συνεχεία, η προσφεύγουσα αναφέρεται στα διάφορα κριτήρια που έχουν θεωρηθεί από τη νομολογία κρίσιμα για την εκτίμηση του συμφέροντος της Ένωσης και καταλήγει στο συμπέρασμα ότι η προσβαλλόμενη απόφαση μνημονεύει, κατά τρόπο επιλεκτικό και εσφαλμένο, τρεις μόνο λόγους στους οποίους η Επιτροπή στηρίζει την απουσία συμφέροντος της Ένωσης: πρώτον, ότι η παράβαση που καταγγέλθηκε με την καταγγελία του 1999 είχε παύσει προ πολλών ετών, δεύτερον, ότι η επίμαχη παράβαση δεν παρήγε πλέον αποτελέσματα και, τρίτον, ότι τα εθνικά δικαστήρια και οι εθνικές αρχές είχαν ήδη επιληφθεί της υπόθεσης κατά το παρελθόν και είχαν ακόμη τη δυνατότητα να το πράξουν.
- 100 Ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως αποτελείται, κατ' ουσίαν, από τέσσερα σκέλη.

Επί του πρώτου σκέλους του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, με το οποίο προβάλλεται ότι υφίσταται συμφέρον της Ένωσης λόγω των αποφάσεων που εκδόθηκαν στην υπόθεση T-168/01 και στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P

- 101 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι υφίσταται συμφέρον της Ένωσης εκ μόνης της ιδιαιτερότητας της παρούσας υπόθεσης, η οποία τη διαφοροποιεί από προηγούμενες περιπτώσεις που αναλύθηκαν μέχρι τώρα από τα δικαιοδοτικά όργανα της Ένωσης ως προς το ζήτημα του συμφέροντος της Ένωσης για τη συνέχιση της εξέτασης καταγγελίας, και συγκεκριμένα λόγω του ότι η Επιτροπή εξέδωσε μια απόφαση η οποία αποτέλεσε αντικείμενο δύο δικαστικών αποφάσεων του Δικαστηρίου και του Γενικού Δικαστηρίου, εν προκειμένω των αποφάσεων που εκδόθηκαν στην υπόθεση T-168/01 και στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P, οι οποίες προκάλεσαν έντονες συζητήσεις στη θεωρία.
- 102 Προκειμένου να απαντηθούν τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας, σύμφωνα με τη νομολογία, πρέπει να εξετασθεί αν η προσβαλλόμενη απόφαση, απορρίπτοντας την καταγγελία του 1999 βάσει του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 773/2004, στηρίζεται σε ανακριβή πραγματικά περιστατικά ή αν πάσχει νομική πλάνη ή πρόδηλη πλάνη εκτίμησης ή κατάχρηση εξουσίας (βλ., επ' αυτού, απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 2010, CEAHR κατά Επιτροπής, T-427/08, EU:T:2010:517, σκέψη 65 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Πράγματι, το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορεί να υποκαταστήσει την εκτίμηση της Επιτροπής, σχετικά με την ύπαρξη συμφέροντος της Ένωσης, με τη δική του εκτίμηση ελέγχοντας αν άλλα κριτήρια, πέραν όσων δέχθηκε η Επιτροπή στην προσβαλλόμενη απόφαση, θα έπρεπε να την οδηγήσουν στο συμπέρασμα ότι υφίσταται συμφέρον της Ένωσης για τη συνέχιση της εξέτασης της υπόθεσης (απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 2014, Si.mobil κατά Επιτροπής, T-201/11, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2014:1096, σκέψη 89).
- 103 Εν προκειμένω, κατά πρώτον, το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη τα αποτελέσματα των αποφάσεων που εκδόθηκαν στην υπόθεση T-168/01 και στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P κατά την εκτίμηση της ύπαρξης συμφέροντος της Ένωσης δεν συνιστά παρανομία. Πράγματι, όπως επισημάνθηκε ήδη, αφενός, η Επιτροπή διαθέτει διακριτική ευχέρεια ως προς την επιλογή των κριτηρίων που εφαρμόζει για να εκτιμήσει αν υφίσταται ένα τέτοιο συμφέρον (βλ. απόφαση της 9ης Μαρτίου 2012, Comité de défense de la viticulture charentaise κατά Επιτροπής, T-192/07, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:116, σκέψη 80) και, αφετέρου, όπως διαπιστώθηκε

στη σκέψη 66 ανωτέρω, στο πλαίσιο των όλως ιδιαίτερων πραγματικών περιστατικών της υπό κρίση υπόθεσης, η Επιτροπή είχε το δικαίωμα να εκτιμήσει το συμφέρον της Ένωσης κατά τον χρόνο έκδοσης της προσβαλλόμενης απόφασης, υπό το πρίσμα νέων περιστάσεων.

- 104 Κατά δεύτερον, επισημαίνεται ότι, πράγματι, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, οι αποφάσεις που εκδόθηκαν στην υπόθεση T-168/01 και στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P προκάλεσαν νομικό ενδιαφέρον σχετικά με την ανάλυση των συστημάτων διπλής τιμολόγησης υπό το πρίσμα του άρθρου 101 ΣΛΕΕ. Ωστόσο, το συμπέρασμα αυτό δεν δικαιολογεί αφεαυτού το να δοθεί συνέχεια στην καταγγελία της προσφεύγουσας. Πράγματι, το αντικείμενο της προσβαλλόμενης απόφασης δεν αφορά την ύπαρξη ενός συμφέροντος αφηρημένου και θεωρητικού που προκύπτει από την εκτέλεση των δύο αυτών δικαστικών αποφάσεων, αλλά την ύπαρξη συγκεκριμένου και πραγματικού συμφέροντος που να δικαιολογεί τη διάθεση πόρων της Επιτροπής προκειμένου να δοθεί συνέχεια στην καταγγελία του 1999, λαμβανομένων υπόψη όλων των σημαντικών περιστάσεων.
- 105 Βάσει των ανωτέρω, το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορεί να υποκαταστήσει την εκτίμηση της Επιτροπής ως προς το συμφέρον της Ένωσης με τη δική του εκτίμηση λαμβάνοντας υπόψη άλλο κριτήριο, και συγκεκριμένα το γεγονός ότι το Δικαστήριο εξέδωσε απόφαση που είχε το ίδιο αντικείμενο με την καταγγελία του 1999, ανεξαρτήτως του ζητήματος της αδιαμφισβήτητης κρισιμότητας της απόφασης αυτής για την εξέταση της ουσίας της καταγγελίας του 1999. Με άλλα λόγια, το πρόσθετο αυτό κριτήριο που επικαλείται η προσφεύγουσα δεν είναι αφεαυτού ικανό να εμποδίσει την Επιτροπή να καταλήξει, στηριζόμενη σε άλλες σκέψεις και συγκεκριμένα στα στοιχεία που αναφέρθηκαν στη σκέψη 99 ανωτέρω και θα εξετασθούν στη συνέχεια, στο συμπέρασμα ότι δεν υφίσταται επαρκές συμφέρον της Ένωσης.
- 106 Τέλος, ακόμη και αν υποθεθεί ότι η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας πρέπει να θεωρηθεί ότι αναφέρεται επίσης (όσον αφορά το ζήτημα της ύπαρξης συμφέροντος της Ένωσης) στο ότι η Επιτροπή ερμήνευσε εσφαλμένα το περιεχόμενο των αποφάσεων στην υπόθεση T-168/01 και στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P, στο μέτρο που διατηρούν εν μέρει σε ισχύ την απόφαση του 2001, υπενθυμίζεται το σφάλμα στο οποίο υπέπεσε η προσβαλλόμενη απόφαση, το οποίο διαπιστώθηκε στις σκέψεις 62 έως 64 ανωτέρω. Απομένει να κριθεί αν, υπό τις συνθήκες της υπόθεσης, το σφάλμα αυτό μπορεί να ασκήσει καθοριστική επιρροή στην εκτίμηση της Επιτροπής ως προς το επαρκές συμφέρον της Ένωσης για τη συνέχιση της διερεύνησης της καταγγελίας (βλ., επ' αυτού, αποφάσεις της 14ης Μαΐου 2002, *Graphischer Maschinenbau* κατά Επιτροπής, T-126/99, EU:T:2002:116, σκέψεις 48 και 49, και της 12ης Σεπτεμβρίου 2007, *UFEX* κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-60/05, EU:T:2007:269, σκέψεις 77 και 78). Εν προκειμένω, από την αιτιολογική σκέψη 23 της προσβαλλόμενης απόφασης προκύπτει ότι η Επιτροπή, προκειμένου να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι δεν υφίσταται συμφέρον της Ένωσης, στηρίζεται σε τρία κριτήρια τα οποία συνίστανται στην παύση της επίμαχης συμπεριφοράς τον Οκτώβριο του 1998, στο ότι δεν εξακολουθούν να υφίστανται τα αποτελέσματα της συμπεριφοράς αυτής και στο ότι τα εθνικά δικαστήρια και οι εθνικές αρχές είναι σε θέση να επιληφθούν των προβλημάτων που επισημάνθηκαν. Η Επιτροπή είχε συναφώς το δικαίωμα να περιορίσει τον αριθμό των κριτηρίων που θα εφάρμοζε στα τρία συγκεκριμένα κριτήρια (βλ., επ' αυτού, αποφάσεις της 17ης Μαΐου 2001, *IECC* κατά Επιτροπής, C-449/98 P, EU:C:2001:275, σκέψεις 45 έως 47, και της 24ης Νοεμβρίου 2011, *EFIM* κατά Επιτροπής, T-296/09, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2011:693, σκέψη 105). Συνεπώς, πρέπει να εξετασθεί η επίδραση που μπόρεσε να ασκήσει η εσφαλμένη εκτίμηση της Επιτροπής ως προς το περιεχόμενο των αποφάσεων στην υπόθεση T-168/01 και στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P και, ως εκ τούτου, της απόφασης του 2001, υπό το πρίσμα των τριών κριτηρίων που εφάρμοσε η απόφαση. Η μερική διατήρηση σε ισχύ της απόφασης του 2001 δεν μπορεί όμως να επηρεάσει με καθοριστικό τρόπο την εφαρμογή κανενός από τα κριτήρια αυτά. Πράγματι, η ύπαρξη της απόφασης του 2001, που αποτελεί νομικό στοιχείο, δεν ασκεί επιρροή στην εξακολούθηση της επίμαχης συμπεριφοράς ή στα αποτελέσματά της, που αποτελούν πραγματικό στοιχείο. Το ίδιο ισχύει για την παρέμβαση των εθνικών αρχών και δικαστηρίων, η οποία μπορεί να πραγματοποιηθεί, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 86 ανωτέρω, ακόμη και μετά την έκδοση απόφασης

της Επιτροπής επί της επίμαχης συμπεριφοράς (απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου 2012, Toshiba Corporation κ.λπ., C-17/10, EU:C:2012:72, σκέψεις 68 έως 92). Επιπλέον, από τις αιτιολογικές σκέψεις 39 έως 41 της προσβαλλόμενης απόφασης προκύπτει επίσης ότι η Επιτροπή εξετάζει το κριτήριο αυτό μόνον υπό το πρίσμα τυχόν εφαρμογής από τις εθνικές αρχές ή τα εθνικά δικαστήρια του άρθρου 101, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, και δεν αμφισβητείται ότι η απόφαση του 2001, μετά τη μερική της ακύρωση, δεν το εφαρμόζει.

107 Κατά συνέπεια, το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

Επί του δεύτερου σκέλους του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, με το οποίο προβάλλεται πρόδηλη πλάνη εκτίμησης και έλλειψη αιτιολογίας της Επιτροπής σχετικά με την παύση της συμπεριφοράς της GSK το 1998 ως κριτήριο για την εκτίμηση της ύπαρξης συμφέροντος της Ένωσης

108 Πρώτον, η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι ούτε εξέτασε ούτε αιτιολόγησε δεόντως τα συμπεράσματά της, ιδίως στις αιτιολογικές σκέψεις 24 και 25 της προσβαλλόμενης απόφασης, κατά τα οποία η παράβαση έπαυσε ήδη το 1998 και διήρκεσε μόνον επτά μήνες (από τις 9 Μαρτίου έως τις 16 Οκτωβρίου 1998), ενώ η Επιτροπή, προκειμένου να δικαιολογήσει την έλλειψη συμφέροντος της Ένωσης, στηρίχθηκε στην περιορισμένη αυτή διάρκεια και στην εξάλειψη του κινδύνου επανάληψης από την GSK. Δεύτερον, διαπιστώνει αντίφαση μεταξύ, αφενός, του γεγονότος ότι η συμπεριφορά είχε παύσει τον Οκτώβριο του 1998 και, αφετέρου, της απόφασης της Επιτροπής για τη συνέχιση της έρευνας μετά την ημερομηνία αυτή, μεταξύ 1998 και 2009, με την έκδοση της απόφασης του 2001 και την υπεράσπιση της απόφασης αυτής ενώπιον των δικαστηρίων της Ένωσης.

109 Κατά τη νομολογία, η Επιτροπή μπορεί να αποφασίσει ότι δεν είναι ενδεδειγμένο να διερευνήσει μια καταγγελία σε βάρος πρακτικών που οποίες έχουν εν συνεχεία παύσει. Εξάλλου, η Επιτροπή μπορεί να θεωρήσει ότι δεν υφίσταται πλέον επαρκές συμφέρον της Ένωσης όταν οι επίμαχες επιχειρήσεις δέχονται να τροποποιήσουν τη συμπεριφορά τους προς κατεύθυνση που είναι ευνοϊκή για το γενικό συμφέρον (απόφαση της 17ης Μαΐου 2001, IECG κατά Επιτροπής, C-449/98 P, EU:C:2001:275, σκέψεις 48 και 49· βλ., επίσης, σημείο 44, έκτη περίπτωση, της ανακοίνωσης περί χειρισμού των καταγγελιών).

110 Εν προκειμένω, κατά πρώτον, η αιτίαση της προσφεύγουσας που στηρίζεται σε προδήλως εσφαλμένη εκτίμηση και σε έλλειψη αιτιολογίας σχετικά με την παύση της συμπεριφοράς του 1998 δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Πρώτον, ειδικότερα, δεν αμφισβητείται ευθέως από την προσφεύγουσα ότι η συμπεριφορά της GSK έλαβε πράγματι τέλος τον Οκτώβριο του 1998 και η προσφεύγουσα δεν προβάλλει κανένα συγκεκριμένο αποδεικτικό στοιχείο υπέρ του αντιθέτου. Δεύτερον, η αιτιολογία της προσβαλλόμενης απόφασης είναι επαρκής ως προς το ζήτημα αυτό, στο μέτρο που, στην αιτιολογική σκέψη 7 της προσβαλλόμενης απόφασης, αναφέρεται σαφώς ότι η εφαρμογή των επίμαχων ρητρών της συμφωνίας είχε ανασταλεί από το Tribunal de Defensa de la Competencia (Δικαστήριο υποθέσεων ανταγωνισμού) στις 16 Οκτωβρίου 1998 και ότι η GSK δεν εφαρμόζε τις ρήτρες αυτές από τον χρόνο αναστολής της συμφωνίας έως τον χρόνο εκδόσεως της απόφασης του 2001. Τρίτον, στην αιτιολογική σκέψη 24 της προσβαλλόμενης απόφασης η Επιτροπή αναφέρει ότι δεν προκύπτει από κανένα στοιχείο του φακέλου ότι η GSK είχε την πρόθεση να εφαρμόσει εκ νέου τα μέτρα αυτά στην Ισπανία.

111 Κατά δεύτερον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η ημερομηνία παύσης της συμπεριφοράς δεν μπορεί να τεθεί υπό αμφισβήτηση εκ του ότι η Επιτροπή αποφάσισε να υπερασπιστεί την απόφαση του 2001 έως την έκδοση απόφασης στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P το 2009. Πράγματι, η υποτιθέμενη αυτή αντίφαση ουδόλως αποδεικνύει ότι δεν είχε παύσει η συμπεριφορά της GSK και ότι, ως εκ τούτου, η Επιτροπή κακώς έκρινε ότι η συμπεριφορά δεν είχε συνεχισθεί μετά την ημερομηνία αυτή.

- 112 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν παρέσχε συγκεκριμένες ενδείξεις περί του ότι η συμπεριφορά εξακολούθησε να υφίσταται μετά τη 16η Οκτωβρίου 1998 ή ότι η GSK σκόπευε να εφαρμόσει εκ νέου τα μέτρα αυτά την Ισπανία, η Επιτροπή δεν διέπραξε πρόδηλο σφάλμα εκτίμησης κρίνοντας ότι η συμπεριφορά της GSK έπαψε πράγματι να υφίσταται το 1998.
- 113 Συνεπώς, το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τρίτου σκέλους του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, με το οποίο προβάλλεται προδήλως εσφαλμένη εκτίμηση της Επιτροπής περί του ότι δεν εξακολουθούν να υφίστανται στην ισπανική αγορά αποτελέσματα της συμφωνίας

- 114 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι τα αντίθετα προς τον ανταγωνισμό αποτελέσματα της παράβασης εξακολουθούν σε μεγάλο βαθμό να υφίστανται στην ισπανική αγορά, λόγω διαφόρων συστημάτων διπλής τιμολόγησης που εφαρμόζονται επί του παρόντος από τους περισσότερους παρασκευαστές φαρμακευτικών προϊόντων. Κατά την προσφεύγουσα, η συλλογιστική της Επιτροπής στις αιτιολογικές σκέψεις 23 έως 37 της προσβαλλόμενης απόφασης ενέχει τόσο σοβαρά και πρόδηλα σφάλματα εκτίμησης, ώστε να μην είναι βάσιμο το συμπέρασμα στο οποίο καταλήγει η Επιτροπή ότι για την υπόθεση αυτή δεν υφίσταται συμφέρον της Ένωσης. Ειδικότερα, η προσφεύγουσα βάλλει κατά του συμπεράσματος ότι δεν υπήρχε αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ των πρακτικών της GSK και της μεταγενέστερης επιβολής διπλής τιμολόγησης από άλλους παρασκευαστές (αιτιολογικές σκέψεις 27 και 28 της προσβαλλόμενης απόφασης).
- 115 Κατά πάγια νομολογία, η Επιτροπή δεν μπορεί να στηριχθεί μόνο στο γεγονός ότι οι φερόμενες ως αντίθετες προς τη Συνθήκη ΛΕΕ πρακτικές έχουν παύσει, προκειμένου να αποφασίσει να θέσει στο αρχείο καταγγελία για τις πρακτικές αυτές λόγω έλλειψης επαρκούς συμφέροντος της Ένωσης, χωρίς να έχει προηγουμένως εξακριβώσει αν εξακολουθούν να υφίστανται τα αντίθετα προς τον ανταγωνισμό αποτελέσματα και αν, ενδεχομένως, η σοβαρότητα των καταγγελλόμενων παραβάσεων ή η εξακολούθηση των αποτελεσμάτων τους δύνανται να στοιχειοθετήσουν για την καταγγελία αυτή συμφέρον της Ένωσης (αποφάσεις της 4ης Μαρτίου 1999, *Ufex* κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-119/97 P, EU:C:1999:116, σκέψη 95, και της 14ης Φεβρουαρίου 2001, *SEP* κατά Επιτροπής, T-115/99, EU:T:2001:54, σκέψη 33· βλ., επίσης, σημείο 44, πέμπτη περίπτωση, της ανακοίνωσης περί χειρισμού των καταγγελιών). Η νομολογία αυτή έχει εφαρμογή μόνο στην περίπτωση που η Επιτροπή στηρίζεται για την έκδοση της απόφασής της στην παύση των αντίθετων προς τον ανταγωνισμό πρακτικών (αποφάσεις της 12ης Σεπτεμβρίου 2007, *UFEX* κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-60/05, EU:T:2007:269, σκέψη 74, και της 11ης Ιουλίου 2013, *Spira* κατά Επιτροπής, T-108/07 και T-354/08, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:367, σκέψη 178).
- 116 Κατά πρώτον, από τα ανωτέρω προκύπτει ότι καλώς η Επιτροπή δεν αρκέστηκε, στην προσβαλλόμενη απόφαση, απλώς στη διαπίστωση ότι η συμφωνία του 1998 έχει παύσει, αλλά επιβεβαίωσε επίσης ότι δεν εξακολουθούσαν να υφίστανται τα αντίθετα προς τον ανταγωνισμό αποτελέσματα.
- 117 Κατά δεύτερον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε κανένα συγκεκριμένο αποδεικτικό στοιχείο από το οποίο να προκύπτει ότι είχε περιοριστεί η ικανότητα των Ισπανών χονδρεμπόρων να εξαγουν φάρμακα τα οποία επηρεάζονταν άμεσα από τη ρήτρα διπλής τιμολόγησης που εφαρμόσε η GSK το 1998 ή ότι η έκταση του περιορισμού αυτού το 1998 ήταν τόσο μεγάλη ώστε τα αντίθετα προς τον ανταγωνισμό αποτελέσματα να έχουν διατηρηθεί στην ισπανική αγορά. Επομένως, η Επιτροπή δεν διέπραξε πρόδηλο σφάλμα εκτίμησης, στην αιτιολογική σκέψη 26 της προσβαλλόμενης απόφασης, κρίνοντας ότι «[οι] Ισπανοί χονδρέμποροι επί του παρόντος αντιμετωπίζουν τιμές και όγκους πώλησης για την εξαγωγή αυτών των 82 φαρμάκων που καθορίζονται από την τρέχουσα δυναμική της αγοράς και όχι από τη συμπεριφορά της GSK το 1998».

- 118 Κατά τρίτον, υπογραμμίζεται ότι η νομολογία που μνημονεύθηκε στη σκέψη 115 ανωτέρω εστιάζει, ιδίως, στα αντίθετα προς τον ανταγωνισμό αποτελέσματα που συνδέονται άμεσα με τις φερόμενες ως αντίθετες προς τον ανταγωνισμό συμπεριφορές που έχουν παύσει και οι οποίες αποτέλεσαν το αντικείμενο της καταγγελίας του 1999. Συνεπώς, η απόδειξη των αντίθετων προς τον ανταγωνισμό αποτελεσμάτων δεν μπορεί, κατ' αρχήν, να γίνει με βάση τις πρακτικές τρίτων μερών. Ωστόσο, δεν αποκλείεται τα αντίθετα προς τον ανταγωνισμό αποτελέσματα να εξετάζονται υπό το πρίσμα πρακτικών τρίτων μερών, εφόσον αποδεικνύεται σαφώς ότι υφίσταται αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ των πρακτικών αυτών και της πρακτικής που αποτελεί το αντικείμενο της καταγγελίας. Εν προκειμένω, όμως, η προσφεύγουσα δεν προσκομίζει κανένα αποδεικτικό στοιχείο που θα μπορούσε να αποδείξει αιτιώδη σύνδεσμο μεταξύ των πρακτικών που εφάρμοσε η GSK το 1998 και της μεταγενέστερης εφαρμογής διπλής τιμολόγησης από άλλους παρασκευαστές. Εξάλλου, το ότι οι εν λόγω πρακτικές άλλων επιχειρήσεων εγείρουν πιθανώς τα ίδια προβλήματα ανταγωνισμού με αυτά που αποτέλεσαν το αντικείμενο της καταγγελίας του 1999 δεν ασκεί αφεαυτού καμία επιρροή, δεδομένου ότι τυχόν εκδήλωση παρόμοιας συμπεριφοράς σε δύο υποθέσεις δεν σημαίνει ότι η μία συμπεριφορά προκάλεσε ή επηρέασε την άλλη.
- 119 Κατά τέταρτον, πρέπει επίσης να απορριφθεί ο ισχυρισμός ότι ένας τέτοιος αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ των εν λόγω πρακτικών θα μπορούσε να αποδειχθεί εκ του ότι η υποτιθέμενη αδράνεια της Επιτροπής στην υπόθεση που αποτέλεσε το αντικείμενο της καταγγελίας του 1999 έδωσε «de facto το πράσινο φως» για την επιβολή περιορισμών των εξαγωγών στη Ισπανία. Αφενός, όπως ορθώς παρατηρεί η Επιτροπή, το γεγονός ότι δεν εξέδωσε απόφαση σχετική με παράβαση δεν μπορεί αφεαυτού να ασκεί καθοριστική επιρροή επί της αυτοαξιολόγησης στην οποία προβαίνουν οι επιχειρήσεις βάσει του άρθρου 101, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, δεδομένου ότι η αυτοαξιολόγηση αυτή πρέπει να πραγματοποιείται βάσει των τρεχουσών συνθηκών της αγοράς και όχι βάσει απόφασης που απορρίπτει, λόγω έλλειψης συμφέροντος της Ένωσης, καταγγελία η οποία αφορά παράβαση που έχει παύσει να αναπτύσσει αποτελέσματα από το 1998. Αφετέρου, η δράση της Επιτροπής μετά την έκδοση της απόφασης στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P (βλ. σκέψη 14 ανωτέρω), καθώς και η κίνηση νέας έρευνας σχετικά με τις προβαλλόμενες πρακτικές διπλής τιμολόγησης στην Ισπανία από επιχειρήσεις άλλες πέραν της GSK (υπόθεση ΑΤ.39973 – Συστήματα τιμολόγησης για τη διανομή φαρμάκων στην Ισπανία) δεν μπορεί να εκληφθεί από τις άλλες επιχειρήσεις ως «αδράνεια» που τους δίνει το πράσινο φως για την εφαρμογή συστημάτων διπλής τιμολόγησης στην Ισπανία.
- 120 Κατά πέμπτον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι δεν είναι δυνατόν να εντοπισθεί αντίφαση μεταξύ, αφενός, της αιτιολογικής σκέψης 28 της προσβαλλόμενης απόφασης, κατά την οποία η υποτιθέμενη διαδεδομένη χρήση συστημάτων διπλής τιμολόγησης από τους παρασκευαστές στην Ισπανία συνδεόταν, μεταξύ άλλων, με τα νομοθετικά μέτρα που θεσπίστηκαν κατά τη διάρκεια της έρευνας επί της υπόθεσης GSK, και ιδίως με τον Ley 29/2006 de garantías y uso racional de los medicamentos y productos sanitarios (νόμο 29/2006 περί εγγυήσεων και ορθολογικής χρήσης των φαρμάκων), της 26ης Ιουλίου 2006 (BOE αριθ. 178, της 27ης Ιουλίου 2006, σ. 28122), και, αφετέρου, της απόρριψης, με την από 4 Νοεμβρίου 2008 επιστολή της Επιτροπής, άλλης καταγγελίας της προσφεύγουσας σχετικά με τις νέες αυτές νομοθετικές αλλαγές που θεσπίστηκαν με τον νόμο 29/2006. Αφενός, από το γράμμα της αιτιολογικής σκέψης 28 της προσβαλλόμενης απόφασης προκύπτει ότι τα νομοθετικά αυτά μέτρα αποτελούν έναν μόνον από τους παράγοντες και όχι τον μοναδικό παράγοντα που σχετίζεται με την υποτιθέμενη χρήση των συστημάτων διπλής τιμολόγησης και, αφετέρου, η αντίφαση αυτή συνδέεται με ζητήματα που υπερβαίνουν την εμβέλεια της καταγγελίας του 1999 και, εν πάση περιπτώσει, δεν μπορούν να αποδείξουν τα συνεχιζόμενα αποτελέσματα της καταγγελθείσας εν προκειμένω πρακτικής.
- 121 Βάσει των ανωτέρω, η θέση της προσφεύγουσας ότι η συμπεριφορά της GSK εξακολουθεί να παράγει αποτελέσματα αντίθετα προς τον ανταγωνισμό δεν είναι βάσιμη, στο μέτρο που η προσφεύγουσα δεν απέδειξε την ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ, αφενός, του συστήματος που εφάρμοσε για

σύντομο χρονικό διάστημα η GSK το 1998 και, αφετέρου, των υποτιθέμενων «αντίθετων προς τον ανταγωνισμό αποτελεσμάτων» που προέκυπταν από πρακτικές οι οποίες εφαρμόζονται επί του παρόντος από άλλους παραγωγούς φαρμακευτικών προϊόντων.

- 122 Συνεπώς, επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι δεν αποδείχθηκε ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλο σφάλμα εκτίμησης σχετικά με το ότι δεν εξακολουθούν να υφίστανται αποτελέσματα της συμφωνίας αυτής στην ισπανική αγορά.

Επί του τέταρτου σκέλους του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, με το οποίο προβάλλεται προδήλως εσφαλμένη εκτίμηση της Επιτροπής ως προς το ότι η υπόθεση που αποτελούσε το αντικείμενο της καταγγελίας του 1999 μπορεί να αχθεί ενώπιον των εθνικών αρχών

- 123 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι, σε αντίθεση προς όσα υποστηρίζει η Επιτροπή, η υπόθεση που αποτελεί το αντικείμενο της καταγγελίας του 1999 δεν μπορεί να εξετασθεί αποτελεσματικά από τις εθνικές αρχές, δεδομένου ότι οι εθνικές αρχές δεν είναι σε θέση να εξετάζουν υπόθεση τέτοιας φύσεως. Κατά την προσφεύγουσα, η Επιτροπή είναι εν γένει σε καλύτερη θέση, από την άποψη αυτή, σε σχέση με τις εθνικές αρχές. Πρώτον, διαθέτει τα κρίσιμα στοιχεία που περιλαμβάνονται στον φάκελο της υπόθεσης. Δεύτερον, το παράλληλο εμπόριο, ως εκ της ιδιαίτερης φύσεώς του, επηρεάζει εξ ορισμού περισσότερα κράτη μέλη. Τρίτον, είναι αδιαμφισβήτητο ότι οι ισπανικές αρχές και τα ισπανικά δικαστήρια δεν διαθέτουν τα μέσα, τις γνώσεις και την αναγκαία εμπειρία για να λάβουν και να αναλύσουν τα σύνθετα δεδομένα που απαιτούνται στο πλαίσιο της ανάλυσης που πραγματοποιείται βάσει του άρθρου 101, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ. Τέταρτον, η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλο σφάλμα ερμηνείας των άρθρων 5 και 10 του κανονισμού 1/2003, κρίνοντας ότι η ισπανική αρχή ανταγωνισμού μπορούσε «να εκδώσει έγκυρη απόφαση ως προς το άρθρο 101, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, στην υπόθεση GS». Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, κατά το άρθρο 5 του κανονισμού 1/2003, οι εθνικές αρχές δεν μπορούν να εκδίδουν ατομικές αποφάσεις περί του ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου 101, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ και ότι, κατά το άρθρο 10 του κανονισμού 1/2003, μόνον η Επιτροπή μπορεί να διαπιστώνει, εκδίδοντας σχετική απόφαση, ότι τυγχάνουν εφαρμογής οι τέσσερις προϋποθέσεις του άρθρου 101, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ. Πέμπτον, η Επιτροπή ήταν σε καταλληλότερη θέση για την εξέταση και την έκδοση απόφασης σχετικής με το άρθρο 101, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, και από την άποψη της διασφάλισης, αφενός, της διοικητικής αποτελεσματικότητας, δεδομένου ότι η Επιτροπή είχε ήδη ασχοληθεί πολύ με την υπόθεση αυτή, και, αφετέρου, της ασφάλειας δικαίου για τις εθνικές αρχές ανταγωνισμού που θα αντιμετώπισουν παρόμοιες υποθέσεις στο μέλλον.

- 124 Κατά πρώτον, επιβάλλεται η υπενθύμιση ότι, βάσει των άρθρων 4 και 5 του κανονισμού 1/2003, η Επιτροπή και οι αρχές ανταγωνισμού των κρατών μελών έχουν συντρέχουσες αρμοδιότητες για την εφαρμογή των άρθρων 101 και 102 ΣΛΕΕ και ότι η γενική οικονομία του κανονισμού 1/2003 στηρίζεται στη στενή συνεργασία της Επιτροπής με τις αρχές αυτές (απόφαση της 16ης Οκτωβρίου 2013, Vivendi κατά Επιτροπής, T-432/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:538, σκέψη 26). Συνεπώς, στο πλαίσιο της δικής της εκτίμησης, η Επιτροπή μπορεί να λαμβάνει υπόψη και τα μέτρα που έχουν ληφθεί από τις εθνικές αρχές (βλ. απόφαση της 3ης Ιουλίου 2007, Au Lys de France κατά Επιτροπής, T-458/04, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2007:195, σκέψη 72 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Η Επιτροπή δύναται να απορρίψει μια καταγγελία με το αιτιολογικό ότι ο καταγγέλλων μπορεί να κινήσει διαδικασίες για να υπερασπιστεί τα δικαιώματά του ενώπιον των εθνικών αρχών και δικαστηρίων (βλ., επ' αυτού, αποφάσεις της 18ης Σεπτεμβρίου 1992, Automec κατά Επιτροπής, T-24/90, EU:T:1992:97, σκέψεις 88 έως 96, της 24ης Ιανουαρίου 1995, Tremblay κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-5/93, EU:T:1995:12, σκέψεις 65 έως 74, και της 9ης Ιανουαρίου 1996, Koelman κατά Επιτροπής, T-575/93, EU:T:1996:1, σκέψεις 78 και 79· βλ., επίσης, ανακοίνωση περί χειρισμού των καταγγελιών, σημείο 44, πρώτη περίπτωση, και κεφάλαιο II). Αντιθέτως, ούτε ο κανονισμός 1/2003 ούτε η ανακοίνωση της Επιτροπής σχετικά με τη συνεργασία στο πλαίσιο του δικτύου των αρχών ανταγωνισμού (EE 2004, C 101, σ. 43) προβλέπουν κανόνα περί κατανομής αρμοδιοτήτων μεταξύ της Επιτροπής και των αρχών ανταγωνισμού των κρατών μελών ή δημιουργούν δικαιώματα ή προσδοκίες για μια επιχείρηση όσον

αφορά τον χειρισμό της υπόθεσής της εκ μέρους συγκεκριμένης αρχής ανταγωνισμού (αποφάσεις της 13 Ιουλίου 2011, ThyssenKrupp Liften Ascenseurs κατά Επιτροπής, T-144/07, T-147/07 έως T-150/07 και T-154/07, EU:T:2011:364, σημείο 78, και της 17ης Δεκεμβρίου 2014, Si.mobil κατά Επιτροπής, T-201/11, EU:T:2014:1096, σκέψεις 38 και 39).

- 125 Συνεπώς, ακόμη και αν υποθεθεί ότι, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η Επιτροπή είναι η πλέον κατάλληλη να εξετάσει μια υπόθεση και ότι οι εθνικές αρχές δεν είναι σε εξίσου κατάλληλη θέση προς τούτο, οι καταγγέλλουσες επιχειρήσεις, όπως η προσφεύγουσα, δεν μπορούν να αξιώσουν να εξετασθεί η υπόθεσή τους από την Επιτροπή (βλ., επ' αυτού, αποφάσεις της 17ης Δεκεμβρίου 2014, Si.mobil κατά Επιτροπής, T-201/11, EU:T:2014:1096, σκέψη 40, και της 30ής Σεπτεμβρίου 2016, Trajektna luka Split κατά Επιτροπής, T-70/15, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:592, σκέψη 43).
- 126 Κατά δεύτερον, υπενθυμίζεται ότι από την αιτιολογία του κανονισμού 1/2003 και, ειδικότερα, από τις αιτιολογικές του σκέψεις 1, 6, 8 και 35 προκύπτει ότι η πιο ενεργός συμμετοχή των αρχών ανταγωνισμού των κρατών μελών στην εφαρμογή των άρθρων 101 ΣΛΕΕ και 102 ΣΛΕΕ και η υποχρέωση που τους επιβάλλεται να εφαρμόζουν τις διατάξεις αυτές όταν είναι πιθανός ο επηρεασμός του μεταξύ κρατών μελών εμπορίου κατατείνουν στην επίτευξη του σκοπού της αποτελεσματικότητας, τον οποίο προωθεί ο εν λόγω κανονισμός. Συνεπώς, για να μην αναιρείται το περιεχόμενο του άρθρου 13 του κανονισμού 1/2003, κατά το οποίο η Επιτροπή δύναται να απορρίψει μια καταγγελία με το σκεπτικό ότι αρχή ανταγωνισμού ενός κράτους μέλους ασχολείται ήδη με την υπόθεση, η απαίτηση αποτελεσματικότητας δεν μπορεί να συνεπάγεται την υποχρέωση της Επιτροπής να ελέγχει, στο πλαίσιο της εφαρμογής της συγκεκριμένης αυτής διάταξης, αν η οικεία αρχή ανταγωνισμού διαθέτει τα θεσμικά, οικονομικά και τεχνικά μέσα για την εκπλήρωση της αποστολής που της αναθέτει ο κανονισμός 1/2003 (απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 2014, Si.mobil κατά Επιτροπής, T-201/11, EU:T:2014:1096, σκέψεις 56 και 57).
- 127 Συνεπώς, λαμβανομένου υπόψη του συστήματος συνεργασίας που θεσπίζει ο κανονισμός 1/2003 μεταξύ της Επιτροπής και των αρχών ανταγωνισμού των κρατών μελών, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Επιτροπή μπορούσε να θεωρεί, χωρίς να υποπίπτει σε σφάλμα εκτίμησης, ότι οι εθνικές αρχές είχαν την ικανότητα να εφαρμόζουν αποτελεσματικά τις ρυθμίσεις, τους κανόνες και τις πολιτικές που αποτελούν το νομοθετικό corpus της Ένωσης (βλ., επ' αυτού, απόφαση της 30ής Σεπτεμβρίου 2016, Trajektna luka Split κατά Επιτροπής, T-70/15, EU:T:2016:592, σκέψη 53) και ιδίως να κρίνει ότι οι ισπανικές εθνικές αρχές ήταν σε θέση να δώσουν συνέχεια στην υπόθεση που αποτελούσε το αντικείμενο της καταγγελίας του 1999 σε εθνικό επίπεδο, συγκεντρώνοντας όλα τα αναγκαία αποδεικτικά στοιχεία, ακόμη και με την προσφυγή στους μηχανισμούς συνεργασίας των άρθρων 12 και 15 του κανονισμού 1/2003. Επιπλέον, και εν πάση περιπτώσει, τα στοιχεία που προσκομίσθηκαν από την προσφεύγουσα στην Επιτροπή και ιδίως αυτά που αφορούσαν υποτιθέμενη έλλειψη της απαιτούμενης πείρας για την πραγματοποίηση οικονομικής ανάλυσης ή δυσκολία απόκτησης των απαραίτητων πληροφοριών δεν αποδεικνύουν επαρκώς ότι υφίστανται θεσμικές ανεπάρκειες εξαιτίας των οποίων η ισπανική αρχή ανταγωνισμού δεν θα μπορούσε να ανταποκριθεί στην αποστολή αυτή.
- 128 Ομοίως, δεν αποδείχθηκε ότι οι ισπανικές δικαστικές αρχές δεν θα ήταν ικανές να ελέγξουν τη νομιμότητα των αποφάσεων της ισπανικής αρχής ανταγωνισμού. Όπως ορθώς παρατηρεί η Επιτροπή, καμία από τις μνημονευθείσες από την προσφεύγουσα εκκρεμείς διαδικασίες επί των καταγγελλθεισών πρακτικών διπλής τιμολόγησης στην Ισπανία δεν αποδεικνύει την υποτιθέμενη ανικανότητα των ισπανικών δικαστικών αρχών να εφαρμόσουν ορθά το άρθρο 101, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ. Αφενός, καμία από τις εν λόγω δικαστικές διαδικασίες δεν αφορά τη συμφωνία και, αφετέρου, για αυτές που αφορούν πρακτικές που προβάλλεται ότι έχουν εφαρμοστεί από άλλες επιχειρήσεις δεν προκύπτει από τα στοιχεία που ανέφερε η προσφεύγουσα ότι οι εθνικές αρχές εφάρμοσαν εσφαλμένα τις αποφάσεις στην υπόθεση T-168/01 και στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P. Ενδεικτικά, η απόφαση του Tribunal Supremo (Ανωτάτου Δικαστηρίου, Ισπανία) που εκδόθηκε στις 3 Δεκεμβρίου 2014 στην υπόθεση 4792/2011, Pharma κατά Pfizer SLU, η οποία εξάλλου μνημονεύει τις ανωτέρω αποφάσεις στην υπόθεση T-168/01 και στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P, παρότι αφορά κυρίως την ερμηνεία

του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, αποδεικνύει ότι το εν λόγω δικαστήριο διαθέτει όλα τα μέσα για να μπορεί να πραγματοποιεί ανάλυση σύμφωνη προς τη νομολογία που προέκυψε από τις αποφάσεις αυτές, ακόμη και στο πλαίσιο του άρθρου 101, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, εφόσον παραστεί ανάγκη.

- 129 Κατά τρίτον, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι, ακόμη και αν η καταγγελθείσα πρακτική επηρεάζει την επικράτεια περισσότερων κρατών μελών, λόγω της ιδιαίτερης φύσεως του παράλληλου εμπορίου, το γεγονός αυτό δεν επαρκεί αφεαυτού για να συναχθεί το συμπέρασμα ότι για την καταγγελία του 1999 υπήρχε επαρκές συμφέρον της Ένωσης. Σε διαφορετική περίπτωση η Επιτροπή θα όφειλε να δίνει συνέχεια σε κάθε καταγγελία για παράβαση που αφορά περισσότερα κράτη μέλη, ανεξαρτήτως συνυπολογισμού των άλλων κριτηρίων εκτίμησης του συμφέροντος της Ένωσης και της βασιμότητας της καταγγελίας (βλ., επ' αυτού, αποφάσεις της 12ης Σεπτεμβρίου 2007, UFEX κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-60/05, EU:T:2007:269, σκέψη 158, και της 13ης Σεπτεμβρίου 2012, Protégé International κατά Επιτροπής, T-119/09, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:421, σκέψη 77). Συνεπώς, το ότι η συμπεριφορά έχει διακρατική εμβέλεια δεν επαρκεί αφεαυτού για να στοιχειοθετηθεί συμφέρον της Ένωσης.
- 130 Κατά τέταρτον, όσον αφορά την εφαρμογή του άρθρου 5 του κανονισμού 1/2003, από το γράμμα του άρθρου αυτού προκύπτει σαφώς ότι «[ο]ι αρχές ανταγωνισμού των κρατών μελών είναι αρμόδιες να εφαρμόζουν τα άρθρα [101] και [102 ΣΛΕΕ] σε συγκεκριμένες περιπτώσεις» και ότι, «[π]ρος το σκοπό αυτό, δύνανται, αυτεπαγγέλτως ή κατόπιν καταγγελίας, να εκδίδουν τις ακόλουθες αποφάσεις: [...] για την παύση της παράβασης, [...] για τη λήψη προσωρινών μέτρων, [...] για την αποδοχή ανάληψης δεσμεύσεων [και] για την επιβολή προστίμου, χρηματικής ποινής ή κάθε άλλης κύρωσης προβλεπόμενης από την εθνική τους νομοθεσία». Κατά το άρθρο 5, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 1/2003, οι εθνικές αρχές ανταγωνισμού «δύνανται επίσης να αποφαινούνται ότι δεν συντρέχει λόγος δράσης από μέρους τους». Εξάλλου, επιβάλλεται να υπομνησθεί ότι ο κανονισμός 1/2003 κατάργησε το συγκεντρωτικό καθεστώς του κανονισμού 17, το οποίο στηριζόταν σε σύστημα κοινοποίησης μέσω αιτήσεως για αρνητική πιστοποίηση ή, επικουρικό, ατομική απαλλαγή, αντικαθιστώντας το με ένα καθεστώς εκ του νόμου εξαίρεσης, το οποίο αναγνωρίζει στις αρχές ανταγωνισμού και στα δικαστήρια των κρατών μελών την εξουσία να εφαρμόζουν όχι μόνο το άρθρο 101, παράγραφος 1, και το άρθρο 102 ΣΛΕΕ, αλλά και το άρθρο 101, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ (βλ. αιτιολογικές σκέψεις 3 και 4 του κανονισμού 1/2003). Συνεπώς, σε αντίθεση προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, οι εθνικές αρχές ανταγωνισμού μπορούν σαφώς να εκτιμήσουν αν πληρούνται οι προϋποθέσεις που θεσπίζονται στο άρθρο 101, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ.
- 131 Το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται από το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι, βάσει του άρθρου 10 του κανονισμού 1/2003 και σύμφωνα με την απόφαση της 3ης Μαΐου 2011, Tele2 Polska (C-375/09, EU:C:2011:270), μόνον η Επιτροπή μπορεί να διαπιστώσει, εκδίδοντας σχετική απόφαση, αν τυγχάνουν εφαρμογής οι τέσσερις προϋποθέσεις του άρθρου 101, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ.
- 132 Καταρχάς, παρατηρείται ότι το άρθρο 10 του κανονισμού 1/2003 ορίζει ότι η Επιτροπή «μπορεί [...] να αποφανθεί με απόφασή της ότι το άρθρο [101 ΣΛΕΕ] δεν είναι εφαρμοστέο ως προς μια συμφωνία [...] είτε επειδή δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου [101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ] είτε επειδή πληρούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου [101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ]». Κατά την πρώτη περίοδο του ίδιου άρθρου, μια τέτοια απόφαση, η οποία είναι αμιγώς αναγνωριστική και όχι διαπλαστική, μπορεί να εκδοθεί από την Επιτροπή μόνον «αυτεπαγγέλτως» και «[ε]φόσον το απαιτεί το [δημόσιο συμφέρον της Ένωσης] σχετικά με την εφαρμογή των άρθρων [101 και 102 ΣΛΕΕ]» (βλ., επίσης, αιτιολογική σκέψη 14 του κανονισμού 1/2003). Δεδομένου ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν καταλήγει στο συμπέρασμα ότι οι εθνικές αρχές μπορούν να εκδώσουν απόφαση βάσει του άρθρου 10 του κανονισμού 1/2003, η αιτίαση αυτή πρέπει επίσης να απορριφθεί.
- 133 Περαιτέρω, όσον αφορά την απόφαση της 3ης Μαΐου 2011, Tele2 Polska (C-375/09, EU:C:2011:270), πράγματι το Δικαστήριο ανέφερε, στη σκέψη 32 της απόφασης αυτής, ότι «η εθνική αρχή ανταγωνισμού δεν είναι αρμόδια να λάβει απόφαση με την οποία να διαπιστώνει ότι δεν υφίσταται παράβαση του άρθρου 102 ΣΛΕΕ». Η νομολογία αυτή εφαρμόζεται, κατ' αναλογία, και για το

άρθρο 101 ΣΛΕΕ, στο μέτρο που το Δικαστήριο έκρινε ότι «μια τέτοια “αρνητική” απόφαση επί της ουσίας θα μπορούσε να θίξει την ομοιόμορφη εφαρμογή των άρθρων 101 ΣΛΕΕ και 102 ΣΛΕΕ» (απόφαση της 3ης Μαΐου 2011, *Tele2 Polska*, C-375/09, EU:C:2011:270, σκέψη 28· βλ. επίσης, επ’ αυτού, απόφαση της 21ης Ιανουαρίου 2015, *easyJet Airline* κατά Επιτροπής, T-355/13, EU:T:2015:36, σκέψη 32).

- 134 Ωστόσο, το ότι η εθνική αρχή δεν μπορεί να εκδώσει αποφάσεις που διαπιστώνουν ότι δεν υφίσταται παράβαση του άρθρου 101 ΣΛΕΕ δεν ισοδυναμεί με μη δυνατότητα της εθνικής αρχής ανταγωνισμού να εφαρμόσει το άρθρο 101, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ. Ειδικότερα, κατά το άρθρο 5, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 1/2003, εθνική αρχή ανταγωνισμού δύναται, εάν διαπιστώσει βάσει των πληροφοριών που διαθέτει ότι δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις μιας απαγόρευσης από τις απαριθμούμενες στο άρθρο 101 ΣΛΕΕ, να αποφαινεται ότι δεν συντρέχει λόγος δράσης εκ μέρους της. Κατά συνέπεια, εθνική αρχή ανταγωνισμού μπορεί να εξετάζει αν πληρούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου 101, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ και, σε καταφατική περίπτωση, να αποφαινεται ότι δεν συντρέχει λόγος να αναλάβει δράση.
- 135 Επιπλέον, επιβάλλεται να υπογραμμισθεί ότι αυτό που έχει σημασία προκειμένου να κριθεί αν μια υπόθεση μπορεί να αχθεί εγκύρως ενώπιον εθνικής αρχής δεν είναι η έκβαση της εξέτασης που γίνεται επί της καταγγελίας από την εν λόγω αρχή ανταγωνισμού, αλλά το ότι υφίσταται δυνατότητα εξέτασης της καταγγελίας από την αρχή αυτή (βλ., κατ’ αναλογία, απόφαση της 21ης Ιανουαρίου 2015, *easyJet Airline* κατά Επιτροπής, T-355/13, EU:T:2015:36, σκέψη 27), κάτι που εν προκειμένω αναμφισβήτητα ισχύει.
- 136 Κατά πέμπτον και τέλος, όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι ένας ακόμη λόγος για τον οποίο η Επιτροπή όφειλε να δώσει συνέχεια στην έρευνα ήταν το ότι είχε στερήσει από την ισπανική αρχή ανταγωνισμού την αρμοδιότητά της να εξακολουθήσει την εξέταση της υπόθεσης, επισημαίνεται, αφενός, ότι κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου ο κανονισμός 1/2003 δεν προβλέπει ότι η κίνηση διαδικασίας από την Επιτροπή στερεί, κατά τρόπο μόνιμο και οριστικό, τις εθνικές αρχές ανταγωνισμού από την αρμοδιότητά τους να εφαρμόζουν την εθνική νομοθεσία ανταγωνισμού. Η αρμοδιότητα των εθνικών αρχών ανταγωνισμού αποκαθίσταται αφού ολοκληρωθεί η διαδικασία ενώπιον της Επιτροπής (απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου 2012, *Toshiba Corporation* κ.λπ., C-17/10, EU:C:2012:72, σκέψεις 78 έως 80). Αφετέρου και εν πάση περιπτώσει, δυνάμει της αιτιολογικής σκέψης 18 του κανονισμού 1/2003, τυχόν αναστολή ή περάτωση της εξέτασης μιας υπόθεσης από αρχή ανταγωνισμού με βάση το σκεπτικό ότι η ίδια υπόθεση εξετάζεται ή έχει εξετασθεί από κάποια άλλη αρχή «δεν θα πρέπει να θίγει τη δυνατότητα της Επιτροπής, η οποία έχει γίνει δεκτή από τη νομολογία του Δικαστηρίου, να απορρίπτει μία καταγγελία λόγω έλλειψης [συμφέροντος της Ένωσης] ακόμη και αν καμία άλλη αρχή ανταγωνισμού δεν έχει καταστήσει γνωστή την πρόθεσή της να επιληφθεί της υποθέσεως».
- 137 Κατόπιν των ανωτέρω, επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι δεν αποδείχθηκε ότι Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλο σφάλμα εκτίμησης παρατηρώντας ότι η υπόθεση μπορούσε να αχθεί ενώπιον των εθνικών αρχών. Συνεπώς, το σκέλος αυτό του δεύτερου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.
- 138 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του ως αβάσιμος.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται παράλειψη εξέτασης και ανεπαρκής αιτιολογία σε σχέση με ορισμένα πραγματικά και νομικά στοιχεία που κοινοποιήθηκαν από την προσφεύγουσα στην Επιτροπή μετά την έκδοση της απόφασης στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P

- 139 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν εξέτασε το σύνολο των νομικών και πραγματικών στοιχείων που της κοινοποίησε μετά την έκδοση των αποφάσεων στην υπόθεση T-168/01 και στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P, ήτοι τα στοιχεία που μνημονεύθηκαν στα υπομνήματα που υπέβαλε στις 4 Μαρτίου 2010 και στις 8 Οκτωβρίου 2011, και ότι η αιτιολογία της προσβαλλόμενης απόφασης δεν μνημονεύει καμία ανάλυση της Επιτροπής επί των στοιχείων αυτών.
- 140 Κατά πρώτον, όσον αφορά την προβαλλόμενη παράλειψη εξέτασης της Επιτροπής, από τη νομολογία προκύπτει ότι, για να εκτιμήσει αν υφίσταται συμφέρον της Ένωσης για τη συνέχιση της εξέτασης μιας υπόθεσης, η Επιτροπή οφείλει να λαμβάνει υπόψη όλα τα κρίσιμα νομικά και πραγματικά στοιχεία προκειμένου να αποφασίσει ως προς τη συνέχεια που πρέπει να δοθεί σε καταγγελία. Ειδικότερα, οφείλει να εξετάζει προσεκτικά όλα τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που της γνωστοποιεί ο καταγγέλλων (βλ. σκέψη 76 ανωτέρω).
- 141 Εν προκειμένω, υπενθυμίζεται ότι από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι η Επιτροπή ακολούθησε τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 7 του κανονισμού 773/2004. Συγκεκριμένα, στην από 6 Ιουνίου 2013 επιστολή της η Επιτροπή γνωστοποίησε στην προσφεύγουσα την ανάλυσή της για την καταγγελία του 1999 και της έδωσε τη δυνατότητα να εκθέσει τα επιχειρήματά της. Η προσφεύγουσα πράγματι υπέβαλε τις παρατηρήσεις της στις 18 Ιουλίου 2013, τις οποίες η Επιτροπή έλαβε υπόψη στην προσβαλλόμενη απόφαση. Όσον αφορά τα υπομνήματα που υπέβαλε η προσφεύγουσα στις 4 Μαρτίου 2010 και τις 8 Οκτωβρίου 2011, τα οποία αποτελούν το αντικείμενο του παρόντος λόγου ακυρώσεως, από την αιτιολογική σκέψη 11 της προσβαλλόμενης απόφασης προκύπτει ότι η Επιτροπή τα «εξέτασε προσεκτικά». Επ' αυτού επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το πρώτο από τα εν λόγω υπομνήματα αφορά την ανάλυση του συστήματος διπλής τιμολόγησης της GSK μετά την απόφαση που εκδόθηκε στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P, και καταλήγει κατ' ουσίαν στο συμπέρασμα ότι η συμφωνία δεν μπορεί να λάβει απαλλαγή βάσει του άρθρου 101, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, και το δεύτερο αφορά την ανάγκη επείγουσας δράσης εκ μέρους της Επιτροπής, με προτάσεις και πιθανές κατευθύνσεις. Παρότι δεν είναι δυνατό να επιβεβαιωθεί, βάσει του περιεχομένου της προσβαλλόμενης απόφασης, ότι τα υπομνήματα αυτά εξετάστηκαν πράγματι από την Επιτροπή, από το περιεχόμενό τους προκύπτει ότι με αυτά δεν τέθηκαν ζητήματα που δεν είχαν τεθεί κατά τη διοικητική διαδικασία, περιλαμβανομένης της διαδικασίας μετά την έκδοση της απόφασης στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P. Συνεπώς, πράγματι η συνεκτίμησή τους με ρητή αναφορά στο περιεχόμενό τους εντός της προσβαλλόμενης απόφασης δεν ήταν αναγκαία. Ως εκ τούτου, η αιτίαση που στηρίζεται στο ότι τα υπομνήματα αυτά δεν ελήφθησαν υπόψη πρέπει να απορριφθεί.
- 142 Κατά δεύτερον, όσον αφορά την αιτίαση που αφορά έλλειψη αιτιολογίας, κατά πάγια νομολογία, η αιτιολογία μιας πράξης πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της πράξης αυτής και πρέπει να προκύπτει από αυτή, κατά τρόπο σαφή και χωρίς αμφισημία, η συλλογιστική του θεσμικού οργάνου που εκδίδει την πράξη, ώστε να παρέχεται η δυνατότητα στους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους για τους οποίους ελήφθη το μέτρο και στο αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο να ασκήσει τον έλεγχό του (βλ. απόφαση της 29 Σεπτεμβρίου 2011, Elf Aquitaine κατά Επιτροπής, C-521/09 P, EU:C:2011:620, σκέψη 147 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Συναφώς, η Επιτροπή υπέχει υποχρέωση αιτιολογίας όταν αρνείται να εξακολουθήσει την εξέταση καταγγελίας. Δεδομένου ότι η αιτιολογία αυτή πρέπει να είναι επαρκώς ακριβής και λεπτομερής, ώστε το Γενικό Δικαστήριο να έχει τη δυνατότητα να ασκήσει αποτελεσματικό έλεγχο επί της εκ μέρους της Επιτροπής άσκησης της διακριτικής ευχέρειάς της να καθορίζει προτεραιότητες (απόφαση της 21ης Ιανουαρίου 2015, easyJet Airline κατά Επιτροπής, T-355/13, EU:T:2015:36, σκέψη 70), το θεσμικό αυτό όργανο υποχρεούται να εκθέτει τα πραγματικά στοιχεία από τα οποία εξαρτάται η αιτιολογία της απόφασης και τους νομικούς

λόγους που το οδήγησαν να λάβει την απόφαση αυτή (βλ. απόφαση της 9ης Μαρτίου 2012, Comité de défense de la viticulture charentaise κατά Επιτροπής, T-192/07, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:116, σκέψη 69 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Τέλος, η Επιτροπή δεν οφείλει να λαμβάνει θέση επί όλων των επιχειρημάτων που υποβλήθηκαν από τους ενδιαφερομένους προς στήριξη της καταγγελίας τους. Αρκεί να εκθέτει τα πραγματικά περιστατικά και τις νομικές εκτιμήσεις που έχουν αποφασιστική σημασία για την οικονομία της απόφασης (απόφαση της 17ης Ιανουαρίου 1984, VBVB και VBBB κατά Επιτροπής, 43/82 και 63/82, EU:C:1984:9, σκέψη 22· βλ. επίσης, επ' αυτού, απόφαση της 12ης Ιουλίου 2007, ΑΕΠΙ κατά Επιτροπής, T-229/05, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2007:224, σκέψη 61 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 143 Εν προκειμένω, όσον αφορά την προβληθείσα παράβαση της υποχρέωσης αιτιολόγησης της Επιτροπής, παρότι η Επιτροπή δεν απάντησε σε όλα τα επιχειρήματα που υπέβαλε η προσφεύγουσα με τα δύο υπομνήματα που αναφέρθηκαν στη σκέψη 142 ανωτέρω, ωστόσο εξήγησε με σαφήνεια τη συλλογιστική που είχε ακολουθήσει και ιδίως τα τρία κριτήρια που εξέθεσε στην αιτιολογική σκέψη 23 της προσβαλλόμενης απόφασης τα οποία την οδήγησαν στο συμπέρασμα ότι δεν υφίστατο συμφέρον της Ένωσης, επιτρέποντας κατ' αυτόν τον τρόπο στην προσφεύγουσα να αντιληφθεί τους λόγους απόρριψης της καταγγελίας της. Όπως αναφέρθηκε στη σκέψη 141 ανωτέρω, η Επιτροπή δεν είναι υποχρεωμένη να λαμβάνει ρητώς θέση επί όλων των επιχειρημάτων που εξέθεσαν οι ενδιαφερόμενοι προς στήριξη της καταγγελίας τους. Αρκεί να εκθέτει τα πραγματικά περιστατικά και τις νομικές εκτιμήσεις που είναι ουσιώδη για την όλη οικονομία της απόφασης.
- 144 Επομένως, από τις παρατηρήσεις αυτές προκύπτει ότι η Επιτροπή εκπλήρωσε την υποχρέωση ελέγχου και την υποχρέωση αιτιολόγησης, εκθέτοντας με τρόπο σαφή και χωρίς αμφισημία τα πραγματικά στοιχεία και τις νομικές εκτιμήσεις που την οδήγησαν στην απόρριψη της καταγγελίας του 1999. Δεδομένου ότι οι διευκρινίσεις αυτές δίνουν στο Γενικό Δικαστήριο τη δυνατότητα να ασκήσει αποτελεσματικό έλεγχο στην άσκηση της διακριτικής ευχέρειας της Επιτροπής κατά την έκδοση της προσβαλλόμενης απόφασης, επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι επαρκώς αιτιολογημένη από την άποψη αυτή, έστω και αν η Επιτροπή δεν έλαβε θέση επί των επιχειρημάτων που εκτέθηκαν στο πλαίσιο των από 4 Μαρτίου 2010 και 8 Οκτωβρίου 2011 υπομνημάτων της προσφεύγουσας.
- 145 Συνεπώς, ο τρίτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος και, ως εκ τούτου, πρέπει να απορριφθεί η προσφυγή στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 146 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα. Εντούτοις, κατά το άρθρο 135, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν τούτο επιβάλλεται για λόγους επιείκειας, το Γενικό Δικαστήριο μπορεί να αποφασίσει ότι ο ηττηθείς διάδικος φέρει, πέραν των δικαστικών εξόδων του, μέρος των εξόδων του αντιδίκου ή ότι, ενδεχομένως, δεν πρέπει να καταδικαστεί καν στα έξοδα αυτά.
- 147 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα ηττήθηκε. Ωστόσο, στο πλαίσιο της εξέτασης της παρούσας προσφυγής κατέστη σαφές ότι η Επιτροπή, αφενός, προέβη σε εσφαλμένο χαρακτηρισμό της απόφασης του 2001, στις αιτιολογικές σκέψεις 9 και 46 της προσβαλλόμενης απόφασης (βλ. σκέψεις 62 και 63 ανωτέρω) και, αφετέρου, στην αιτιολογική σκέψη 18 της προσβαλλόμενης απόφασης χρησιμοποίησε τουλάχιστον ασαφή διατύπωση σχετικά με την έρευνα που όφειλε να διεξαγάγει ως προς τη βασιμότητα της καταγγελία του 1999 (βλ. σκέψη 64 ανωτέρω).
- 148 Υπό τις περιστάσεις αυτές, το Γενικό Δικαστήριο φρονεί ότι είναι δίκαιο κάθε μέρος, περιλαμβανομένων των παρεμβαινουσών, να αναλάβει τα δικά του δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.**
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.**

Kanninen

Ηλιόπουλος

Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 26 Σεπτεμβρίου 2018.

Ο γραμματέας

Ο πρόεδρος

Περιεχόμενα

Ιστορικό της διαφοράς.....	2
Αρχική διοικητική διαδικασία.....	2
Διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και του Δικαστηρίου.....	3
Διαδικασία ενώπιον της Επιτροπής μετά την έκδοση της απόφασης στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P	4
Προσβαλλόμενη απόφαση.....	5
Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων	5
Σκεπτικό	7
Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως κατά την εφαρμογή των άρθρων 266, 101 και 105 ΣΛΕΕ και του άρθρου 7 του κανονισμού 1/2003, ως προς την ερμηνεία των αποφάσεων που εκδόθηκαν στην υπόθεση T-168/01 και στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P, καθώς και παράβαση της υποχρέωσης αιτιολόγησης και προσβολή του δικαιώματος ακρόασης	7
Επί του ζητήματος αν ο πρώτος λόγος ακυρώσεως προβάλλεται λυσιτελώς	7
Επί της βασιμότητας του πρώτου λόγου ακυρώσεως	8
– Επί του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, με το οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 266 ΣΛΕΕ	8
– Επί του δεύτερου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, με το οποίο προβάλλεται παράβαση των άρθρων 101 και 105 ΣΛΕΕ σε συνδυασμό με το άρθρο 7 του κανονισμού 1/2003	12
– Επί του τρίτου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, το οποίο στηρίζεται σε έλλειψη επαρκούς αιτιολογίας και σε προσβολή του δικαιώματος ακρόασης	17
Επί του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται πρόδηλη πλάνη εκτίμησης κατά την εφαρμογή των άρθρων 101 και 105 ΣΛΕΕ, έλλειψη αιτιολογίας κατά παράβαση του άρθρου 296 ΣΛΕΕ ως προς την εκτίμηση της ύπαρξης συμφέροντος της Ένωσης, καθώς και προσβολή του δικαιώματος ακρόασης της προσφεύγουσας.....	18
Επί του πρώτου σκέλους του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, με το οποίο προβάλλεται ότι υφίσταται συμφέρον της Ένωσης λόγω των αποφάσεων που εκδόθηκαν στην υπόθεση T-168/01 και στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P	19
Επί του δεύτερου σκέλους του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, με το οποίο προβάλλεται πρόδηλη πλάνη εκτίμησης και έλλειψη αιτιολογίας της Επιτροπής σχετικά με την παύση της συμπεριφοράς της GSK το 1998 ως κριτήριο για την εκτίμηση της ύπαρξης συμφέροντος της Ένωσης	21
Επί του τρίτου σκέλους του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, με το οποίο προβάλλεται προδήλως εσφαλμένη εκτίμηση της Επιτροπής περί του ότι δεν εξακολουθούν να υφίστανται στην ισπανική αγορά αποτελέσματα της συμφωνίας.....	22

Επί του τέταρτου σκέλους του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, με το οποίο προβάλλεται προδήλως εσφαλμένη εκτίμηση της Επιτροπής ως προς το ότι η υπόθεση που αποτελούσε το αντικείμενο της καταγγελίας του 1999 μπορεί να αχθεί ενώπιον των εθνικών αρχών	24
Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται παράλειψη εξέτασης και ανεπαρκής αιτιολογία σε σχέση με ορισμένα πραγματικά και νομικά στοιχεία που κοινοποιήθηκαν από την προσφεύγουσα στην Επιτροπή μετά την έκδοση της απόφασης στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P	28
Επί των δικαστικών εξόδων	29

i — Στη σκέψη 34 της παρούσας αποφάσεως επήλθε τροποποίηση γλωσσικής φύσεως μετά την ανάρτηση του κειμένου στην ψηφιακή Συλλογή Νομολογίας.